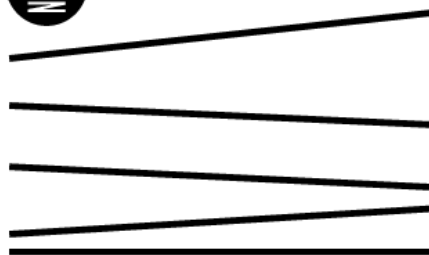

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Willmar, Wilhelmine.; af Wilhelmine Willmar ;
[overs. af Jens Stephen Heger].

Titel | Title:

Fortællinger, Sagn og Eventyr : et Bidrag
til den kvindelige Ungdoms Dannelse og
Forskjønnelse

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : C. Steens Forlag, [1831-35]
Fysiske størrelse | Physical extent: 140 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Wilhelmine Willmar:

Fortællinger, Sagn
og Eventyr,

U. A.

15, -239, -8°

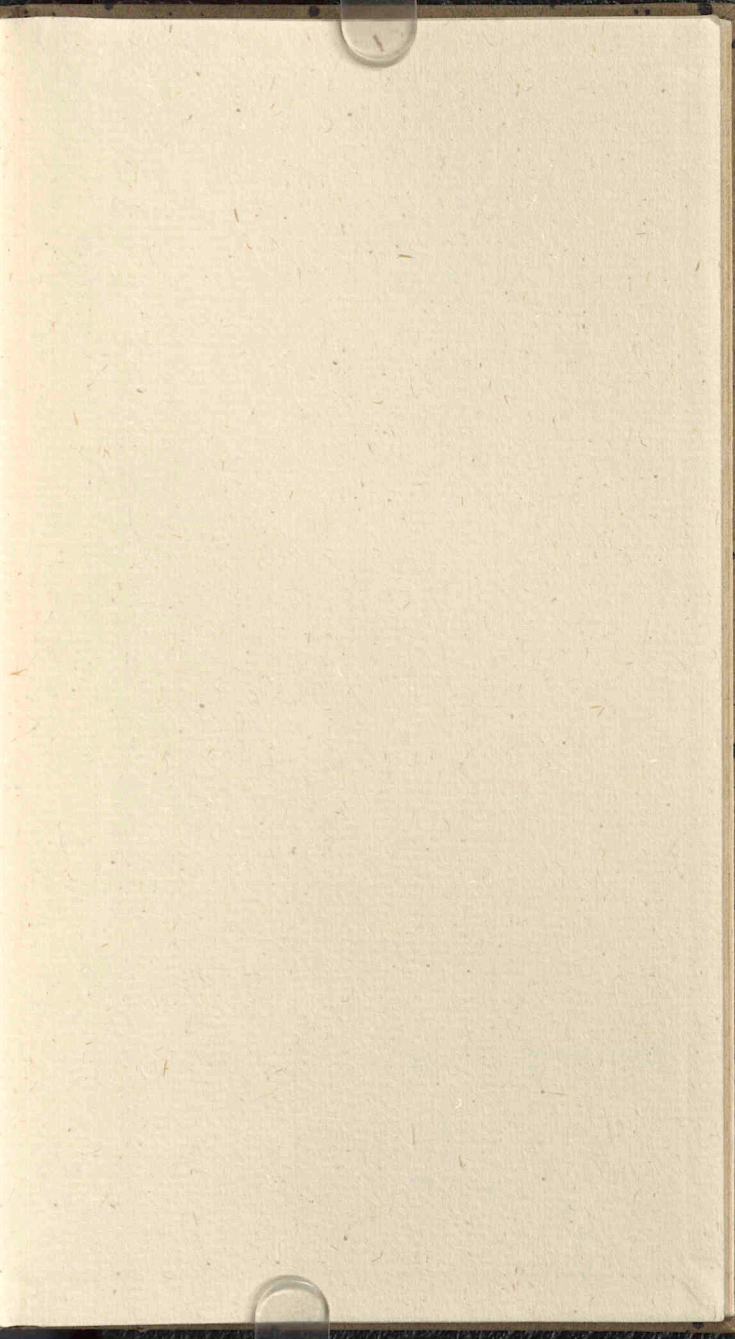

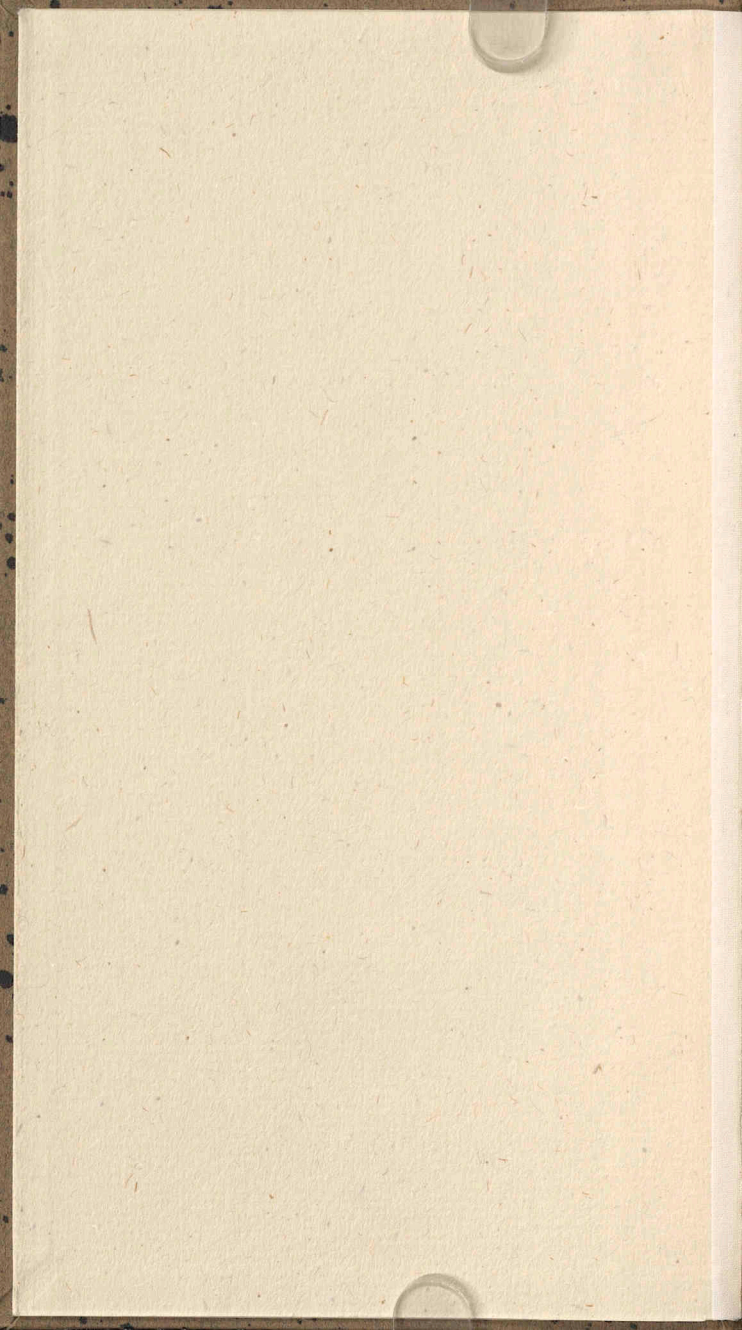
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022865030

Fortællinger, Sagn og Eventyr.

Et Bidrag

til den qvindelige Ungdoms Dannelse
og Forfjønneelse.

Af

Wilhelmine Willmar,
Forfatterinde til Børnehaugen.

Kjøbenhavn.

C. Steens Forlag.

597

1871-72

Indhold.

	Sider
udstyret. (Et Sagn om Rubezahl.) . . .	I.
Dvestenberg. (Et Sagn.)	10.
Stamfrøkenen. (En Fortælling.) . . .	21.
De doodne Piger. (Et Eventyr.)	61.
Henriette. (En Fortælling i Breve.) . . .	96.

U d s t y r e t.

(Et Sagn om Rübezahl.)

Morten og Barbara, begge fødte i en Landsby ved Foden af Hjempebjergene, gik sammen til Markedet i Warmbruun, at indkøbe lidt Bohave for deres faa sammenspærede Dalere, da de just vare i Begreb med at begynde deres egen Huusholdning, hvoraf de lovede dem gyldne Dage. Morten var en fattig Huusmands Søn, og havde derfor tient sin Tid paa Herregaarden. Barbarra tilhørte en fattig Skrædderenke, med hvem hun, ved at træde i den afdøde Mands og Faders Fodspor, forshynede Folkene i Landsbyen, for liden Betaling og ingen gode Ord, med alleslags Klæder. De boede til Leie, og maatte behjælpe sig maadeligt med deres kummerlige Forsieneste.

Uagtet de vidste, at Nød og Fattigdom ville følge dem i den hellige Egtestand, saa havde Morten og Barbara dog Mod til at lade Præsten stadsfærste deres Hjerters Pagt og troe i Fremtiden at dele Lykke og Ulykke med hinanden. Næsten i 3 Aar havde de begge giemt enhver Skilling, som ikke medgif til deres første Fornødenheder; og med disse Penge ilede de nu til Markedet, at indkøbe Alt, hvad de endnu behøvede, for at naae Maalet for deres Ønsker.

I det Solen stod op, og de maatte bestige et Bierg, begyndte Barbara at klage over Træthed, og Morten anviste hende en Græsbænk, beskygget af høie Træer, til et Hvilested.

Som de nu sadde her, aabnede Barbara sin lille Kuro, tog Brød og Frugter ud, og deelte dem til Frokost med sin Brudgom; saae i det samme ned i Dalen, og folte sig inderlig fornøjet.

Nu oinede hun i Dalen, langt fra hendes Landsby, et nybygget, overmaade peent Huus med Udhuse, Loer og Lader, Gaard og Have; og Barbara kunde ikke afholde sig fra at ønske: Gid det tilhørte dig! Saa dyrkede du din egen Jord, sagde hun, jeg passede Qvæget, Moder Huusholdningen, og vi behøvede ikke at sje Klæder for andre end os og vore Børn. Og i Høstenstid — sagde Morten

Forerindring.

Den berømte Forfatterinde, som har leveret adskillige Skrifter under et pseudonymt Navn, Wilhelmine Willmar, er nu afdøde Hofraadinde Genseke, fordeelagtigen bekjendt hos os af sit ypperlige Skrift for Ungdommen, under Titel: Børnehaugen. Hun har havt til Hensigt med denne Samling af Fortællinger, Sagn og Eventyr, at give unge Piger, som allerede have endt Barndommens Aar, en nyttig og behagelig Læsning, førend de endnu have faaet Smag paa den farlige Roman = Lecture, den man, som oftest uden Balg og Skønsomhed, over=

lader dem til deres Moerskab, inden de endnu have naaet Modenhedens Alder.

Forfatterinden har søgt, at fremstille disse Fortællinger i et simpelt og fatteligt Sprog og, uden at præke Moral, at give dem en moralisk Tendents.

Til Fortællingen "Henriette", valgte hun med Forsæt Brevformen; uden at binde sig til de strængeste Regler for denne Skrivemaade.

Ideen til Fortællingen Lvestenberg, har hun laant af Gottschalts fortræffelige Værk: Die Ritterburgen und Bergschlösser Deutschlands.

ten — førte jeg til Marked med Frugter, og naar jeg havde faaet dygtigt ind for dem; saa saa jeg mig om efter et smukt Livstykke for min Barbara, købte en Frakke til Moder og Pebernødder til de Smaa!

Barbara smilede, og fortsatte Samtalen muntert: hvorledes de alle ville løbe ham imøde, han uddele sine Gaver, og saa finde sin Livret paa Bordet. Omfider blev hun alvorlig, og sagde: „det er dog sørgeligt, naar man er fattig! — Ja dersom Rubezahl endnu var Herre over Bjerget! han har gjort mangen Stakkel til en riig Mand, og han kunde ogsaa hjælpe os til et Udstyr.“

O, gaae du med din Rubezahl! sagde Morten — hvor mange har han ikke stenet og styrtet ned ad Bjerget i Afgrunden! Nei! saa vil jeg heller være og blive fattig, end have ham at takke for min Lykke!

„Ja du har ret!“ svarede Barbara sukkende. „Man vil nu engang saa gjerne drømme om noget Skiont, og hjælper det ikke, saa har man jo heller ikke stolet paa det.“ Alligevel kunde den gode Barbara dog ikke vende sine Bine fra det venlige Huus nede i Dalen, og al hendes Munterhed var ligesom forsvunden.

Veed du hvad? sagde Morten — for at opmun-

tre hende, og traf en vægtig Pung frem, hvori der var tyve Dalere, som var hans hele Rigdom — lad os end nu engang gjøre Regning over, hvad vi ville kjøbe! Barbara var tilfreds dermed, og nu begyndte de at regne; men forunderligt! deres hele Skat, som de tilforn havde anseet for saa overmaade stor, vilde paa ingen Maade strække til; thi hvad de ikke havde tænkt paa, var: at de i første Dieblif af deres barnlige Onsker uformærkt havde beregnet Alt efter store Fordringer, som Barbara dog ansaae for nødvendige.

Nu tiltog hendes Mismod, og enten hun nu virkelig befandt sig ilde, eller det var Følger af Forestillingen om hendes tilkommende Huusholdning, nok, hun klagede: at hun ikke følte sig vel, og at hun neppe kunde staae paa sine Fødder.

Det var imidlertid den høie Tid at fortsætte Reisen til Warmbrunn, og Morten, som følte den inderligste Omhed for sin Brud, tilbød sig at bære hende et Stykke ad Reisen. Hun vilde ikke tage imod det, og de trættedes længe derom, indtil de bag en Busk hørte Lyden af et Esel, som tillige stak sine lange Øren frem giennem Busken. I et Uddrud af Glæde greb Barbara ved Tømmen, som, forunderlig nok, bestod af en Snor, hvorpaa der var trukket Ugern. „Det skal bære mig!“ sagde hun; men

Morten svarede: det er ikke Ret at bemægtige sig en Andens Esel; og om det og kun er til Laan, saa maa man dog først have Tilladelse til det.

„Ja, lad os bede om det!“ raabte Barbara, og begyndte at see sig om til alle Sider, for at opdage Herren til Eselet, der taalmodig fulgte efter, som om det allerede længe havde kiendt hende.

Da de nu rundt omkring Ingen bleve vaer, saa sluttede de, at Dyret var sluppet løst, og at det uden deres Omhu, maaskee ikke vilde komme til sin rette Herre igien. De ansaae det derfor raadeligst for dem og Eset, at tage det med, og da de sørgede for dets Underholdning, saa skulde det bære Barbara, og ved deres Tilbagekomst vilde de de anvende den Tid og Umage, som det havde spart dem for, til at opsoge dets rette Herre.

Denne Tildragelse opvakte Barbaras Mod paa ny, og hun ansaae sig for en Dronning, da hun thronende paa sit Langøre overskuede det hele Landskab.

Nu saa de allerede Warmbrunn for sig, og den gode Pige, som ogsaa undte sin Brudgom en Deel af sin Lykke, overtalte Morten til at ride et lille Stykke Bei paa Eselet.

Der opstod nu en høimodig Strid herover, som endte med: at Barbara steg ned af Eset og Morten satte sig op paa det.

Saa forfigtigt og langsomt han endog satte sig op, saa gjorde Dyret dog store Spring da det mærkede den ulige tungere Morten paa sin Ryg. Snart sprang det frem, og snart tilbage; den stakkes Pige greb i sin Angest i Tøilen, da Eset begyndte at gjøre sig gal og at rende med hendes fiære Morten hen mod en Grøft. Hun holdt af alle Kræfter i Tømmen; men, hvilken Ulykke! den sprang i Stykker, og hun beholdt den største Deel i sine Hænder, imedens Eset i fuld Fiirspring løb lige hen mod Grøften, kastede Morten af, og rendte sin Bei.

Grædende løb Barbara efter, og var glad over at see sin Brudgom staae op igien med hele Lemmer. Han brummede over sit Uheld, og lod sig ikke uthdelig mærke med, at han ansaae det for et grovt Spøg af Rübezahl.

Barbara trøstede ham; og da de nu stode for de skønne pyntede Boutiker, saa forglemte han sin Smerte, og begyndte at udsøge Et og Andet og at spørge om Prisen.

Barbara vilde gierne have havt et malet Skab med flyvende Englehoveder, hvilket hun ansaae for den største Prydelse i hendes Dagligstue, og Morten stemmede i med hende; men frygtede for, at det ville udtømme deres hele Skattekammer. De spurgte; og fandt det dyrere end de havde forestillet sig, og be-

gyndte at spørge om de ikke kunne faae det for bedre Kjøb? Man slog af, og Barbara ansaae det nu allerede for sin Eiendom, aabnede Dørene og ordnede allerede i Tankerne Alt hvad der skulle staa i det. Hun saa sig nu om efter Folk fra hendes Landsby, hvilke havde bragt Fødevarer til Warmbruun, og lovet at ville tage det Bohave hjem med, som hun vilde kjøbe paa Markedet.

Nu hørte hun Morten skrigt høit, og vendte sig forskrækket om mod ham; han stod som forstenet, vridende sine Hænder, og det varede længe, inden han kunde fortælle sin Ulykke.

Nysgierrig forsamlede Folk sig om ham, og spurgte, hvad der var skeet? men Barbara kunde ikke svare dem, da hun selv stod i den piinligste Angst, og spurgte forgieves Morten om Morsagen. Alles Forundring var stegen til det højeste, da han omfider fik Munden op, og skreg af fuld Hals: „det fordømte affyhelige Esel!“

Under disse Udraab vendte han alle sine Lommer; men da der ikke faldt andet ud, end en gammel Kniv, et par Søm og en Brødskorpe; saa begyndte Barbara at faae Lys i Sagen, og skreg omfaps med ham: „det fordømte affyhelige Esel!“

Hvad de Omstaaende ikke giettede, at Morten havde tabt sin suurt sammenstræbede Skat, da Eslet

havde kastet ham i Grøften, blev man, desværre, altfor tydeligt overbevist om. Fuld af Angest løb Barbara nu tilbage til Grøften: hun vendte hvert Græsstraa, søgte rundt omkring; men Pungen og hendes hele gyldne Fremtid var fløiten.

Under Graad og Klage kom hun igien til Byen, og var saa udmattet, at hun ikke kunde tænke paa Tilbagereisen til sin Landsby. Hun fandt ogsaa iblandt de Rybsgierrige, der omringede hende, medlidende Sjæle, som tilbød hende Mad, Drikke og Natteleie, men der fandtes ogsaa Andre, som ikke fæstede Tro til hvad hun sagde, og meente at Tildragelsen med Eslet var opdigtet, for at vække Medsyn, og for at kunne tigge Gaver sammen.

Denne Forestilling om Sagen udbredte sig nu videre, og der opstod altsaa en billig Uvillie over de unge Menneskers Forstillelseskunst, som man især fandt uhørt hos Barbara; og saaledes kunde det ikke feile, at man oven i Kjøbet overøste hende med Skjældsord. Hensjunken i dyb Smerte, hørte hun i Begyndelsen ikke derefter; men da Beskyldningen blev altfor tydelig, saa kom den stakkels Pige ganske ud af sin Gatning. Paa eensgang raabte Barbara: „jeg kan bevise det! jeg beholdt desuden Eslets Tømme i Haanden; heri min Kuv, maa den endaa nu findes.“

Hendes skielvende Haand formaaede ikke at aabne Laaget; da greb En, som stod tæt ved hende, Kurven, aabnede den, og udtog — Hvo beskriver dette Syn! — En Snor med Agern af det pure Guld.

Det vilde være forgjæves Umage at skildre Overgangen fra Smerte til Glæde, Mængdens Forundring, og det almindelige Jubelskrig, som man hørte fra alle Sider. Det være nok at fortælle, at Morten kort Tid efter, ved Hjælp af Rubezahl's Udstyr, førte sin unge Kone ind i sin egen Gaard, det skjønneste Hus, nemlig, som hun hiin Dag havde seet ned paa fra Bjerget, og at alle de herlige Drømme, som hun havde forlystet sig med, nu vare opfyldte.

Morten var bleven straffet, fordi han havde haanet Rubezahl. Men nu, da han havde ham at takke for sin Lykke, lod han, for at forsones sig med ham, og for at bevidne ham sin Hoiagtelse, sætte over Døren et Esel af Steen, om hvis Hals en forgyldt Snor med Agern glimrede.

Folkene i Egnen, gjorde sig nu stor Umage med at opsoge Eselet imellem Bjergene, men det er hidtil ikke lykkedes for Noget at finde det.

Nvestenberg.

I en eerisom Egn ved Harzen, dybt inde imellen Bjergene, laae tilforn en Ridderborg, Nvestenberg kaldet, hvis Ruiner endnu vidne om den Etyrke, som dens Eiere havde forstaaet at give den til deres Sikkerhed.

I Begyndelsen skal man have kaldet den Finsterberg, formedelst dens skjulte Beliggenhed, og først under Familien Knut, som den tilhørte i det 12te og 13 Aarhundrede, givet den Navnet Nvestenberg.

En af Knutterne havde nemlig en eenste lille Datter, som hed Jutta. Hans dyrebare Gemalinde havde Døden berøvet ham; og da han ikke havde i Sinde at formæle sig anden Gang, saa fandt han i Jutta den eeneste Gienstand for den omhyggeligste og inderligste Kiærlighed. Naar han var hjemme, maatte Barnet altid være hos ham; og naar han drog i Feide, eller reed hen til en Nabo, eller udi Skoven, saa forsømte han aldrig at paalægge Huusholdersken, at passe vel paa Jutta; og naar han kom tilbage igien, saa var hans første Spørgsmaal altid: hvorledes er det med Jutta?

Gertrud havde passet og pleiet Jutta fra hendes Fødsel af, og elskede hende saa høit, at hun of-

te, ved sig selv, tog det ilde op, at den pømme Fader indprentede hende noget, som jo desuden var bleven en sand Nødvendighed for hende, da hun troede at hun ikke kunde leve, naar hun ikke bar Omfarg for det kiære Barn.

Nu kunde hun ikke gjøre den lille Frøken nogen større Fornøielse, end naar hun gik med hende i Haven, som laa lige over for Slottet paa en Hvi, i hvis Sted man nu finder en frugtbar Eng, hvor hun kunde fornøie sig over den Blomstervrimmel, som er den glade Barndoms egentlige Verden. Men naar Ridderen var hjemme, saa forbød han hende, af ængstelig Omhu for hans kiære Yndling, endogsaa denne korte Veis; og hun havde derfor intet andet tilbage, end at sætte sig udenfor en af Borgens Porte, hvor Jutta paa en lille Plads, som til alle Sider var omringet af den tilgrændsende Skov, kunde søge Blomster.

Jutta var meget lydig, omendskiøndt hun kun var 4 eller 5 Aar gammel, og svarede altid naar Gertrud kaldte paa hende, og da denne hvert Dieblif raabte paa hende, saa tænkte hun ikke paa den ringeste Fare ved denne Søggen efter Blomster. Hun havde lært den Lille at binde Krands, og glædede sig hiertelig, naar Jutta bragte hende En, som hun efter Blomsternes Størrelse og Farve havde forstaaet

at ordne bedre end Pærerinden selv havde formaaet at gjøre det.

Nu hændte det sig, at Ridderen en Morgen tidlig red ud fra sit Slot, for at aflægge et Besøg hos hans Herre, Landgreven af Thüringen, som havde sit Hof i Nærheden. Omendstiondt han nu vel havde i Sinde at komme tilbage igien om Aftenen, saa overfaldt der ham dog, da han allerede sad paa sin Hest, en ubegribelig Angest for sin Tjutta. Han gik endnu engang op ad Trappen, og traadte, medens han gientog sine Formaninger for Gertrud, hen for Barnets Seng, og saae det ligge smilende i sød Slummer. Han vilde bort, men det forekom ham, som om han idag slet ikke kunde rive sig løs fra sin Yndling. Paa eengang slog Tjutta de skionne blaae Dine op, og rakte ham, endnu halv i Søvn, de smaa Hænder, og spurgte: Hvor har Du min Krands? jeg havde bragt Dig en skion Krands!

Ridderen tog hende op, kyssede hende, og frydende sig over hendes Drøm, sagde han: „Bind mig en Krands idag, og bring mig den, naar jeg kommer hjem i Aften!“

Gertrud bad om Tilladelse til at maatte gaae over i Haven med den Lille; men han forbød det, og sagde, at det var bedre at sende En efter Blomsterne.

Derpaa red han bort, og Jutta legede og var glad og vel tilmode. Da det nu var over Mid- dag, saa bad hun Gertrud, at gaae med hende uden for Borgens Porte, paa det at hun kunde søge efter Blomster til Krandsen for hendes Fader; da hun hellere selv vilde plukke nogle, end lade dem hente fra Haven. Hun opfyldte gierne Juttas Ønske, og satte sig med Rok og Leen uden for Porten. Jutta gik ind i Skoven; og naar den Gamle raabte: hvor er du mit Barn? — saa svarede hun hurtigt: her er jeg Gertrud!

Da de havde været nogen Tid udenfor Porten, saa kom en træt Vandringsmand, og bad den Gamle om Nattelleie. Gertrud, uden Frygt for hendes lille Frøken, som jo daglig opholdt sig her, bad ham, træde ind i den saakaldte Pillegrimshvile, en stor Alkove, som var forsynet med et Bord og en Bænk, og lovede strax at bringe ham en Lædskedrik; og naar han havde styrket sig, saa kunde han gaae ind i Borgen, og blive Natten over der.

Hun raabte endnu engang paa sit Pleiebarn, og ilede derpaa ind for at hente den Bamsmægtende et Bæger Viin. Han takkede hende med svag Stemme, og meente, at han vel neppe vilde behøve nogen jordisk Bederqvælgelse, da han allerede i mange Dage havde været syg, kun med Møie stæbt sig frem og

følte nu at hans sidste Time var nær; men vilde hun alligevel lædste den Døende, saa maatte hun kalde en Herrens Tiener, som han kunde skrifte for, og saa, forberedet af ham, sove ind i Fred.

Gertrud, forstræffet over den forestaaende Fare, løb endnu engang saa hurtigt, som hendes Kræfter tillod det, ind i Borgen, opsogte Slotskapslanen, der ogsaa strax gif hen at hjælpe den Døende; hvorpaa denne, efter en kort Bekiendelse af sine Synder, og under det hellige Sacrament, tog Afsked fra det Timelige.

Der kunne nu vel være forløben en god Time siden Gertrud sidst havde kaldet paa sin Frøken, og Tanken om hendes lange Fraværelse faldt nu tungt paa hendes Hierte. Hun løb selv ind i Skoven, raabte utallige Gange i den største Siæleangest paa sit dyrebare Pleiebarn, og da hun intet Svar fik, saa ønskede hun i sin Fortvivlelse, at Døden hellere maatte have bortrevet hende, end den henblegnede Vandringsmand.

Hun raabte paa Alle i Slottet, bad og bøn-faldt dem, at man ville hjælpe hende at søge efter Barnet. Tjenerne ilede til og fordelte sig i Skoven, og nu hørte man fra alle Kanter Røvet Jutta gienlyde.

Alstenen kom, og Ridderen vendte tilbage til sin Borg, glad over Modtagelsen, som han havde fundet hos Landgreven. Han havde forglemmt de mørke Anelser om Morgenen, og havde medbragt meget skjønt Legetoi til Jutta; men hvad skulde han tænke, da han nu holdt for Porten, og ingen kom ham imøde, og at selv Taarnvægteren, som ellers, naar han allerede langt fra vinede Herren, blæste et muntert Stykke, nu forsømte at mælde hans Ankomst.

I samme Dieblif vendte nogle af de Søgende hjem; Ingen havde fundet et Spor af den Tabte, og deres Sorg og Klager fordoblede sig, da de saae den ulykkelige Fader, og enhver frygtede for, ved denne Rædselstidende at støde ham Dolken i Hjertet.

Han befalede dem, vel formodende at der var foregaaet noget Sørgeligt, at ende denne skrækkelige Taushed; og nu erfarede han omsider, hvad der var hendet, og følte at Smerten vilde dræbe ham.

Hans Harmes gif i Begyndelsen ud over Gertrud, som endnu var i Skoven, og kun Synet af den døde Vandrer bevægede ham til at fælde en mildere Dom over hende, da Marsagen, hvorfor den Gamle havde været skidesløs i sit Tilsyn med Jutta, var Opfyldelsen af en hellig Pligt, og han vel kunde vide, hvor stor hendes Smerte maatte være.

For nu hurtigt at anvende ethvert Middel til at faae sin Yndling tilbage, saa ophød den bedrøvede Fader alle Folk i hans Landsbyer, til at søge efter Tutta. Da man endnu ikke havde fundet hende den følgende Dag, saa gøs han ved den Tanke, at hun sandsynligviis havde forvildet sig dybt i Skoven, og var bleven et Rov for vilde Dyr.

Imidlertid var Tutta usformærkt kommen dybere ind i Skoven; da Fuglene sang, og Luften bevægede Grenene, saa troede hun altid at høre Gertruds Stemme, og svarede: her er jeg, kjære Gertrud! Hun mærkede nu, at hun havde været længere i Skoven end ellers; og da hun igien troede at høre Gertruds Stemme, saa svarede hun rolig: Jeg kommer strax Gertrud!

Hun vendte ogsaa virkelig om igien; men var kommen til en anden Side, saaledes at hun stedse mere og mere bortsiærkede sig fra Borgen. Hun havde kun fundet faa Blomster, og da hun nu vilde gaae hjem, saa fandt hun de purpurfarvede Nellikker, og de blaa Kloverer stedse skønnere og skønnere; hun plukkede og plukkede, og glemte at gaae videre. Natten brød allerede frem, da hun ganske udmattet var kommen udenfor et Kulhuus, og satte sig ned for at flette sin Krands. Omendskiøndt det nu var stille, saa troede hun dog at høre Gertruds Røst,

og hun svarede ganske udmattet: "kom og hent mig!
Jutta er træt.

Da Krandsen nu var flettet af blaa, røde og
hvide Blomster, og forsynet med grønne Blade og
to pene Blomsterduske, da overfaldt hende paa eens-
gang en heftig Sult, saaledes som hun endnu al-
drig havde fornummet den, og hun saa sig om,
om der Ingen var, som kunne stille den, da Ger-
trud dog blev altfor længe borte.

Imidlertid var Kulbrænderen kommen hjem,
og havde langtfra med Forundring tænkt: hvorfra
vel det smukke Barn kunde være kommen til hans
Hytte, hvilket med saadan Færdighed flettede Bloma-
ster til en Krands. Da Jutta blev ham vaer,
rakke hun ham Krandsen, og sagde: tag den og
giv mig Brød!

Den Gamle folte sig inderlig rørt over det
elskverdige Barns Fortrolighed, tog hende paa Ar-
men, og bar hende ind i sin Hytte, hvor det sorte,
kraftige Brød og det klare Kildevand smagte hende
godt. Hun lænnede sig til Kulbrænderens Skul-
der og faldt i en dyb Søvn.

Uden at tænke paa, hvem den lille Engel vel
kunne tilhøre, beredede han hende et Leie af blødt
Mos, bestrøet med vellugtende Skovurter, hvorpaa

hun sov blidt og roligt, indtil Solen stod høit paa Himlen. Kulbrænderen forlod ikke sin Hytte om Morgen, førend hans lille Gæst var vaagnet og havde spist sin Frokost. Da tog han Tutta paa Armen og bragte hende til den brændende Kulmule, og anviste hende en Plads, hvor hun kunne plukke Jordbær og Blomster. Hun talte rigtignok om hendes Fader og Gertrud, og bad Kulbrænderen at bringe hende til Slottet; men da Nyhedens Tilsoffelse har den største Magt over Børn, saa behagede det hende ret vel hos Kulbrænderen, hvor hun, ikke blot kunde tilbringe nogle Timer, men hele Dagen i det Frie.

Kulbrænderen tænkte nok, at den Lille maatte være en Frøken af høi Herkomst, og han besluttede derfor, næste Søndag, da han var fri for Arbeide, at gaae ud med hende, for at faae at vide hvem hun tilhørte; thi saa kjær han ogsaa havde faaet hende, og saa gierne han ogsaa havde beholdt hende hos sig og pleiet hende: saa gjorde det ham dog ondt, naar han forestillede sig hendes Forældres og Slægtnings Trøstesløshed over hendes Tab.

Dog, førend Søndagen kom, fandt nogle af de udsendte Landsbysfolk Barnet, just som det sad uden for Hytten og bandt en Krands af de Blomster, som hun havde samlet i Skoven. Deres Glæ-

de var grændseløs! de toge det jublende op, og bandt den færdige Krands paa en Stang, som Kulsvieren maatte bære foran.

Imidlertid havde den dybt nedbøiede Fader kun fieldent forladt Altanen paa hans Borg, hvorfra han havde Udsigt i det Frie; men hvergang han saae ud blev hans Hierte stedse mere beklemmt; thi han saae ingensteds noget, som forkyndte ham sin fiære Vndlings Ankomst.

Som han nu engang her ganske havde oversladt sig til sin Smerte, og Sorgens Taarer rullede ned ad den alvorlige Mands Kinder, da forekom det ham, som om han pludselig langt borte hørte Glædens Stemme og en lydelig Jublen.

„De komme! det er dem! det maa være dem! raabte han i Henrykkelse. Hvo kunne nu juble saa nær ved mig, naar det ikke var dem, som komme for at bringe mig mit Barn?“

Bed disse Ord ilede alle udenfor Borgen, ogsaa Gertrud, som siden hendes elskede Pleiedatters Tab ikke havde kunnet forlade Syngesengen, gav Glæden over Barnets Tilbagekomst nye Kræfter.

Jublende droge de nu op ad Bierget, og den lykkelige Fader ilede ned ad Trapperne imod hende; og da han nu trykkede sin lille Tutta i sine Arme,

og hun flappede ham paa Kinden, da græd han høit af Glæde, og hans Kyssse hindrede hende længe i at række ham den Krands, som hun havde medbragt til ham.

Nu gienlød Borgen af Glædens Jubel, og Stangen med Blomsterkronen blev plantet midt i Gaarden, og Tienerne og Landsbyefolkene dansede rundt omkring den.

Til Erindring om denne glade Begivenhed, skænkede den lyffelige Fader en Skov til den Landsby, hvis Indvaanere havde fundet Barnet, og gav den, saavel som hans Borg, Navnet *Øvestenbergs*, efter den Blomsterduft som Barnet havde prydet Krandsen med.

Ogsaa fik Landsbyen *Rodo*, som ligeledes tilhørte ham, den Skovplet, hvor Kulhytten stod, som saa gæstmildt havde modtaget Barnet. Denne Skov er siden efter bleven ryddet, og forvandlet til en Eng, som endnu den Dag i Dag kaldes *FrøfensEngen*, og hører til Præstegaardens Jorder. At den rige Ridder *Knut* ogsaa i Særdeleshed har belønnet Kulbrænderen, derom siger Sagnet intet, udentviol fordi det forstaaer sig af sig selv.

Øvestenbergerne høitideligholdte derefter hvert Aar den Dag, paa hvilken *Frøkenen* kom tilbage, ved at opreise et Træ paa det høieste Bierg i Egnen,

og pryde det med en Krands, som om Jutta havde bundet den.

Denne Glædesfest bliver endnu aarlig hellig holdt paa tredie Pindsedag, med nogle nødvendige Forandringer, og er i sin Art den eneste Folkfest, hvilket Sandheden af denne her fortalte Begivenhed bekræfter.

Stamfrøkenen.

Det var i den sidste ødelæggende Krigstid da Forspagter Seiler, hjemreisende fra en Leverance til de Fattige, maatte lægge Veien over en Balplads, hvor man endnu rundtomkring saae Ruinerne af ødelagte og endnu rhgende Landsbyer. Den hele Egn var øde, og Seiler vidste ikke hvor han næste Nat skulde finde et Herberg for sig og sine Karle.

I denne Forlegenhed vinede han et Slot, som vel ikke var undgaaet Ødelæggelsen, men hvoraf Ilden dog syntes at have skaanet en Deel.

De traadte ind: og omendstignndt Ødelæggelsen! Bedersthyggelighed mødte dem rundt omkring, og alt, hvad man ikke havde kunnet plyndre var

sønderflaaet og ødelagt: saa fandt de dog i Kiøderen et Bærelse, hvori de med Sikkerhed troede at kunne tilbringe Natten.

Der blev nu lagt Ild i Kaminen, og en Flaske Biin og andre Levnetsmidler indbragte, ikke blot for at stille Hunger og Tørst men og for at forsage Tanken om de Rædsler som nylig havde hersket her.

Saaledes nærmede Natten sig. Jacob, Forpagterens Karl, laae allerede i dyb Søvn, og paa ham selv begyndte Dienlaagene at lukke sig, da det paa eengang forekom ham, som om han hørte et Barn græde svagt.

Han sprang op, lyttede opmærksomt, og fandt at han ikke havde taget feil. Min Gud! raabte han forfærdet, i denne Mordergrube et levende Barn. Nu vakte han Karlen, tog en brændende Spaan, og gik foran, for at undersøge.

Han traadte snart ind i et Kammer, hvor der laae et Pige af et Fruentimmer, som ved den Bevægelse hun før sin Død lod til at have giordt henimod Binduet, havde søgt at redde sig for Røgen. I sine Arme holdt hun et Barn, som Seiler i Begyndelsen ogsaa ansaae for død, men som han dog bemærkede et svagt Aandedræt ved; et andet, efter Ansæelse af samme Alder, laae ved Siden, og det var

fiendeligt, at Mangel paa Næring ogsaa truede det med Døden.

Den godmodige Forpagter beklagede de smaa Stakler, tog dem i sine Arme, bar dem hen, hvor han havde taget sit Natteleie, indgød dem nogle Draaber Viin, og søgte at opvarme dem ved Kaminen; og han sølte sig rigelig belønnet for sine Bestræbelser, da endogsaa det i Førstningen tilskyndeladende døde Barn aabnede Vinene og begyndte at græde.

Ogsaa Fruentimmeret, som han antog for Børnens Amme, forsøgte Seiler at bringe til Live igen, men det var forgievet; og da det nu allerede gryede ad Dag, og han havde en lang og usikker Vej tilbage, saa maatte han opgive sine Bestræbelser. Børnene, begge Piger, besluttede han at tage med sig, og efter bedste Evne at give dem, som tilsendte af Gud, en christelig og god Opdragelse.

Gierne havde han ønsket i det mindste at vide deres Navn og Herkomst, da han ikke langt fra Slottet saa en dødelig Saaret, som han efter Dragten at dømme, antog for en af Tjenerne paa Slottet. Seiler steg af Bognen, nærmede sig til ham, og spurgte ham, om han kunde være ham til nogen Hielp, og søgte tillige at faae nogen Underretning om de forladte Smaa.

Den Saarede havde, som Seiler formodede, været Kammertiener paa Slottet hos den ulykkelige Eierinde, der ved Overfaldet om Natten var bleven myrdet tilligemed alle sine Folk og sit eneste Barn; han havde villet redde sig ved Flugten, og var falden i Hænderne paa en Hob Soldater, der havde forladt ham, fordi de ventede et rigt Bytte paa Slottet.

Seiler raabte til Jacob, at han skulle bringe Børnene hid, og neppe havde Kammertieneren seet dem, førend et glad Smil oplivede hans dødblege Ansigt; „O, Gud være lovet!“ raabte han, „Vor Frøken er reddet! ogsaa den lille Hanne, Ammens Datter. Sørg endelig for Almanda, hun er eneste Arving til mange Godser!“

I det Forpagteren nu vilde spørge ham, hvilket af Børnene der var Frøkenen, havde Glæden tilligemed Tabet af det meget Blod, bragt ham i Alsmagt; men efter hans Diefast at dømme, maa det have været den Lille, som Seiler i Begyndelsen ansaae for død.

Seiler vilde ogsaa have bragt den Saarede paa Vognen, i det Jacob tilraabte ham at see tilbage, og han pinede nu en heel Escadron Ryttere i Nærheden, og maatte altsaa foretrække at overlade den Saarede til hans Skiebne, da de uden ham maaskee endnu

kunne redde dem ved at føre rasl afsted, men deris mod med ham, og ved at opholde dem længere, vilde have været uden Redning. De ilede derfra i fuld Fiirspring med Børnene paa Vognen, og vare tillige saa lykkelige, ikke alene at undgaae Fienden men ogsaa at ankomme til deres Hiem den anden Dags Aften.

Madam Seiler, en ung munter Kone, som ikke havde flere end et Barn paa 6 Aar, blev i Førstningen lidt overrasket ved denne Gave, som hendes Mand bragte hende i disse to Piger; men da hun erfarede Omstændighederne, saa sørgede hun omhyggelig for dem, og sagde med Hiertelighed: „og om ogsaa ingen af Jer var en rig Stæmfrøken, saa skulle I dog begge være mine kiære Døttre.“

Ru skaffede den gode Moder hurtig Linned og Senge istand for hendes Pigebørn, og valgte den bedste Ko i Stalden for Mælk til dem, og de Smaa trivedes saa vel, at Seiler havde sin største Glæde af dem.

Den brave Forpagter havde den bedste Willie til at erkjendige sig om de nærmere Omstændigheder ved Børnene, og i Særdeleshed at sikke den lille Amanda hendes Eiendom, da man holdt hende for død, og altsaa vilde overdrage den til den nærmeste Slægtning. Imidlertid hindrede deels huuslige

Forretninger, deels Krigen, som nu ogsaa nærmede sig hans Hiem, ham i dette Forsæt. Mange Sorger kastede ham paa et langvarigt Sygeleie; da han omsider kom op igien, og opsøgte Slottet, hvor han havde fundet Børnene, da vare disse allerede saa store, at de med Broder Felix kunde bringe Faderen Pibe og Tobak, og alle slags Fornødenheder i Vognen.

Seilers, omendskiøndt de ikke vidste hvem af dem der var Stamfænnen, havde antaget, at det maatte være den Svageste, hvilket den Saaredes Blikke ogsaa syntes at bekræfte; de kaldte da hende *Amanda*, og den anden *Hanne*; og at de havde truffet det Rette, forekom dem begge, især *Madam* Seiler, stedse mere sandsynligt.

Uden selv at vide det, gav man den lille *Amanda* mange Fortrin. Man var mere overbærende, endogsaa kiærligere imod hende, fordi Rigdommens og Herkomstens Tryllekraft udøvede sin gamle Ket, og kastede et Dække over hendes Feil. Hvad for Exempel hos *Hanne* kaldtes Uartighed, ansaaes hos *Amanda* for Spøg, og mange af hendes Feil, som noget Egent ved hendes høiere Stand. Saaledes gik det til, at *Amanda* tilegnede sig et Fortrin for *Hanne*, og at hun blev egenfindig og hestefyg; og

netop deraf sluttede Madam Seiler, at hun maatte være Stamfædren.

Seiler var ofte utilfreds over hans Kones store Overbærelse, fraraadede og dadlede den, naar hun tog noget fra Hanne og gav det til Amanda, saas snart denne fandt for godt at ville have det. Da betydede hun sin Mand: hvad Amanda, Eierinde til store Godser, maatte troe om sin Pleiemoder, naar hun havde nægtet hende saadanne Ubethdeligheder; da det derimod var meget godt for Hanne, som ikke eiede noget, naar hun vænnede sig til at undvære.

Begge Børnene vare smukke, kun at Hanne var mere stille og blid end Amanda. Hun hysfælsatte sig mere for sig selv, og viste allerede i sin tidlige Ungdom Lyst og Kiærlighed til Arbeide; imedens Amanda derimod stedse vilde mores, og blev utaalmodig og lunefuld naar ingen havde Tid til at lege med hende.

Da nu Seiler efter en Uges Fraværelse, kom hjem, fortalte han med stor Bedrøvelse, at han næsten intet havde kunnet udrette for Amanda. I den Overbeviisning, at Eierinden til Slottet var omkommen tilligemed hendes Barn og alle hendes Folk, havde hendes Broder, Herre til Grünstein, bemægtiget sig hendes Efterladenskab. Denne havde spurgt Seiler om Beviser, som han ikke kunde

stasse, og afviiist ham da han allene havde for-
maaet at beraabe sig paa hans Karls Vidnesbyrd,
som man ikke agtede, og paa den Saarede, som
han selv holdt for død.

Slottet var opbyggt paa ny, og man førte
ham ind, for at lade ham vise, hvor han havde
fundet Børnene; men han fandt alting forandret,
og havde virkelig ogsaa i hine Nædselsdage saa
lidet lagt Mærke til Alt, at det var ham umuligt
at give nogen Underretning, og maatte derfor me-
get bedrøvet reise bort igien.

Det Eeneste, som endnu gav ham Haab, var:
at von Grunstein førte ham ind i sit Værelse, og
tilbød ham, som en Belgjerning for de Forladte,
en Lut Ducater; men Seiler afflog at tage imod
den: „Jeg har,“ — sagde han — „da jeg fandt
Børnene, lovet at være dem i Faders Sted, og
forlanger ingen Betaling derfor. Deres Rettig-
heder vil jeg forsægte saalænge jeg lever; men Ga-
ver behøver jeg ikke for dem.“

Dermed var han gaaet sin Vej, opbragt over,
at Bindsyge kan forlede et Menneske til at fornæg-
te sine nærmeste Slægtninge. Han forlod Slottet
med det faste Forsæt, at henvende sig til en duelig
Advokat, og hellere tabe Processens Omkostninger,

end rolig, overlade sin Pleiedatters Arv i en andens Besiddelse.

Dette skeete ogsaa. Men hvo kiender ikke Bamsfelighederne ved en Proces, naar Bederparten, om han endog har Uret, er en rig og anseelig Mand! Sagen gik i Langdrag, og det kostede Forpagteren Summer, som han neppe kunde bringe tilveie; og saa fik han ogsaa havde Amanda, saa gaves der dog Dieblikke hvori han tog i Betænkning, at undrage sin eeneste Søn en Deel af den ubetydelige Formue, som han endnu eiede.

Nu paaastod han ivrigt at Amanda, ligesom Hanne, skulde vrennes til Arbeide. Heller ikke maatte nogen understaae sig at kalde hende Frøken, hvilket ellers undertiden var skeet; men saa gavnlig dette var for hende; saa kom det dog tildeels for sildigt. Amanda var forfælet, men ikke ond. Hun elskede Hanne og Felix med søsterlig Kiærlighed; men hun kunde ikke ophøre med at herske over dem. Hvad Hanne gjorde af Kiærlighed til hende, antog hun for en Skyldighed. Naar Hanne derfor stod tidligt op om Morgenens, for at hielpe Amanda med hendes Spind, naar hun havde faaet sit eget færdigt; og naar Felix arbeidede med dobbelt Anstrængelse, for desuden at luge et Havebed for Amanda, det man havde paalagt hen-

de at fuldføre; saa fandt hun det ret smukt af dem, uden derfor at ansee sig forpligtet til Taknemmelighed, eller til en lige Villighed.

Madame Seiler saa det nok, og hendes Søn og Hanne vandt daglig mere og mere hendes Kiærlighed; alligevel lod hun det gaae saaledes, da Medehjnf med Amanda, der, som en rig Arving og af fornem Herkomst, nu skulde vænne sig til tungt Arbeide, indtog den Plads, som ellers de Lyffkens Goder, der skulde tilfalde hende, havde indtaget.

Imidlertid vare begge Pigerne opvorne; og med Processen havde det endnu lange Udsigter; fraregnet at Herr von Grünstein flere Gange havde tilbudt Forpagteren store Summer, for, som han meente, at blive fri for videre Tiltale i denne Sag; men Omstændighederne søiede det desuden: at de fundne Børns Navne, stemmede overeens med Begges Navne i Kirkebogen; saaledes ogsaa Alderen, da Almens Barn var 6 Uger ældre, end Frokenen; hvilket Seiler ogsaa havde antaget efter deres legemlige Bestaaffenhed.

Herr von Grünsteins Advokat havde vel heraf godtgjort Muligheden: at Forpagteren let kunde have erfaret og benyttet disse Omstændigheder, for at opsoge et Par faders- og moderløse Børn, som der gaves nok af i den rædselfulde Krig, istedet for

tilfældig at have fundet dem; og at han derved kunde havt til Hensigt, at forskaffe sig en betydelig Fordeel. Imidlertid tilraadede han dog et Forlig; og Seiler begyndte allerede at overveie: om det ikke vilde være bedre, at Amanda erholdt Noget af det, der egentlig tilkom hende, end om han tabte en Proces og gik glip af alt.

Sydselsat med denne Tanke, begav han sig til den nærmeste By, deels for at raadsføre sig med sin Advokat, som boede der, deels for at købe noget til sin Pleiedatter, da den Dag nærmede sig, paa hvilken han for sexten Aar siden havde fundet hende, og paa hvilken han hver Gang pleiede at give hende en lille Gave, som om det var hendes Fødselsdag.

I det han nu med Felix traadte ind i en Boutique, bemærkede han en Fremmed, der, som det synes, var gaaet efter ham, og blev staaende ved den aabne Dør, og betragtede ham med den største Opmærksomhed. Uden at lade sig forstyrre heraf, sluttede han sin Handel, og gav sin Søn to Stykker Løi idet han sagde: Dette skal være for Hansne, og det andet for Amanda.

Nei, jeg tager ikke fejl! raabte nu den Fremmede, idet han traadte nærmere til. Frøkenen er virkelig reddet, og den Mand, hvis Ansigt prægede

fig dybt ind i min Siæl, i det Dieblif, da jeg troede at skulle dø, er De.

Seiler overlod sig nu til en Glæde som han aldrig tilforn havde følt, i det han nærmere betragtede den Fremmede, og gienkiendte Ansigtstrækkene af hiin Gaarede, som han den Gang fandt ved Slottet, og som han havde at takke for den eneste Efterretning om sine Pleiebørn. Han var bleven reddet paa en forunderlig Maade, idet Fienden selv havde havt Medlidenhed med ham, og, da Forsblødningen var standset, taget ham hiem med sig, hvorfra han først efter mange Aar vendte tilbage, og efter Forespørgsel erfarede: at Broderen til den myrdede Eierinde af Slottet, istedet for Amanda, havde taget alle hendes Eiendomme i Besiddelse.

I Begyndelsen troede han at Frøkenen var død; men i den Formodning, at hendes Redning maaskee ikke var bleven bekiendt, opsogte han Grevinde Goldberg, en Søster til hans forrige Herre, som fort før sin Datters Fødsel var død af en Feber, og aabenbærede for hende, at Amanda, maaskee endnu kunne være i Live. Hun tog ham i sin Tjeneste, og haabede — endskiøndt saa mange Aar vare forløbne efter hine Rædselsdage — ved hans Hielp, at finde sin faderløse Broderdatter, og indsætte hende igien i sin retmæssige Eiendom.

Hun skrev derpaa til Herr von Grunstein, og meddeelte ham sin Opdagelse, og dette Brev havde formodentlig bestemt ham til et Forlig. Da imidlertid Grevinden hverken af ham, eller paa anden Esterspørgsel, erholdt noget tilfredsstillende Svar, saa havde hun begivet sig paa Veien, for selv at tale med Herr von Grunstein; og opholdt sig nu i samme By hvor Seiler var, og hvor hun havde besluttet at blive een Dag.

Forpagteren ilede nu ufortøvet selv hen til Umandas Tante, hos hvem han ved sin Søn havde tilsagt Advokaten at møde.

Grevinden modtog ham overmaade venligt, og takkede ham tusende Gange fordi han havde reddet og opdraget hendes Broderdatter, som hun gierne havde ønsket strax at see. For at tilfredsstille dette Ønske, sendte hun i Diebliffet sin Bogn hen til Seilers Bolig, og lod Madame Seiler sige: hun maatte ufortøvet sætte sig i den med begge Pigerne, og komme til Byen, hvor der ventede hende Lykke og Glæde.

Imidlertid maatte Forpagteren fortælle alle Omstændigheder, hvorledes han havde fundet Børnene, og hvoraf han havde giettet, hvilken der var Frøkenen, og hvilken der var Ammens Datter.

Han meddeelte alt hvad han vidste, og støttede sine Grunde fornemmelig paa hans Kones Bemærkning, da hun altid havde paaftaaet: Amanda maatte være af høi Herkomst, fordi hun altid yttrede stor Ulyst til alt det, som Hanne var villig til at bestille; men havde derimod størst Tilbøielighed til fornemme Damer's Foretagender, nemlig: at sidde for Vinduet, gaae at spadserere og deslige.

Da nu Bognen kom ind i Giestgivergaarden vare alle i den største Forventning om den Scene, der skulde følge. Men hvad Seiler formodede, skæete virkelig. Amanda sprang behændigt ud af Bognen, og ilede uden mindste Forlegenhed op ad Trappen; imedens Hanne først hialp Moderen at stige ud, og gik frygtsom og besteden bag efter hende. Hanne havde klædt sig net og peent, Amanda derimod taget sin bedste Stads paa, og var desuden løben ned i Haven for at pynte sin Straahat med de skønneste Blomster. Amandas Kinder blusfede af Glæde, over at erholde sin Arv og paa eensgang blive fornem og rig; Hannes Ansigt smilede af Glæde over sin Søsters Lykke; men hendes egendommelige Sindssrolighed gjorde, at hun indsluttede sin Glæde i sit Hierte.

Det første Syn af disse to nngdommelige skionne Piger gjorde et forunderligt Indtryk paa Grevs

inden. Hun vidste ikke, hvem hun skulde antage for Broderdatteren, dog behøvede hun kun saa Minutter, saa bestemte hun sig for Amanda; thi hun havde en meget hvidere Hud, og finere Hænder end Hanne; og i hendes Frimodighed og bydende Bæsen gienkændte hun tydeligt sine høie Ahners Blod, som endog i lavere Stænder ikke opgiver sine Rettigheder; ligesom Hannes Frygtsomhed og frivillige Underdanighed imod sin Legesøster uimodstaaligen sagde hende: at hun var Ammens Datter.

Alle istemmede denne Dom, indtil den gamle Kammertiener, som stod i nogen Afstand og taus betragtede de to skønne Piger, og, for beskeden til at modsige sin Frue, dog i sit Jnderste bar nogen Tvivl til hendes Dom, hvorover han dog selv svævede i nogen Uvisshed, da Børnene kun vare nogle Maaneder gamle, da han sidst saae dem.

Grevinden var saa henrykt over at have fundet sin eneste Broderdatter, at hun ikke kunde stille sig ved hende. Seilers, som dette smigrede, kunde ikke modsætte sig hendes Ønsker; og Amanda følte sig for lykkelig i sine nye Forhold, til ikke deri at kunne trøste sig over Skilsmisssens Ubehageligheder.

Hanne græd allermæest, og omendskiøndt hun søgte at skjule sine Taarer, saa bemærkede Grevin-

den dog hendes store Bedrøvelse, og tilbød sig ligeledes at beholde hende hos sig.

Forpagterinden begyndte allerede at gjøre en Invending, men hendes Mand gav hende et als vorligt Diekast og sagde: Hanne er forstandig nok til selv at kunne afgjøre, om hun vil tage med Amanda eller følge med os. Men hun, som i dette Dieblif tabte al sin Sindsrolighed, faldt sine gode Pleieforældre om Halsen, og udraabte: at hun aldrig i sit Liv skulde forlade dem, naar de ikke selv ville forskyde hende.

De gode Menneſker tryffede hende rørt til deres Hierte, og lovede, at de i deres hele Liv, ligesom hidtil, skulde være hende i Faders og Moders Sted, og at hun efter deres Død skulde nyde lige Retstighed med deres Søn.

Grevinden selv var rørt, vendte sig mod den gamle Werner, saa hed Kammertieneren, og sagde smilende: Hanne er et godt Barn, dog hos Amanda seer man strax det Noble! og denne neiede dybt paa det at man ikke skulde see de Taarer, som denne Scene kostede hende.

Nu vilde Grevinden paagøde den ærlige Geisler en Belønning; han skulde kun selv bestemme, hvormed hun nogenlunde kunde giengielde ham, men hun blev snart nødsaget til at bekiende: at ædel

Tænkemaade ingenlunde udelukkende tilhører de høiere Stænder; thi han var ikke at formaae til at modtage Godtgjørelse for de Omkostninger, som han havde anvendt paa Processen for Amandas Arv.

Grevinden besluttede nu at begive sig paa Reisen til Herr von Grünstein, hvis Taushed hun nu giettede, og istedet for at sende Advocaten hen, at besyde ham, at hun virkelig havde opdaget sin Broderdatter, hvis Redning og Liv nu var uden for al Tvivl efter den gamle Werners Vidnesbyrd. Hun haabede derfor, at han ufortøvet vilde overleve Amandas Arv, som han hidtil havde bestyret, tilligemed Indkomsterne af samme, til den Formynsder, som hun havde valgt for hende og paa denne Maade unddrage hende for den ubehagelige Rødvendighed, at henvende sig til Fyrsten, for, saasnart som muligt, at gjøre Ende paa denne Sag.

For at oppebie Svaret, foresatte Grevinden sig, at blive i den By hvor hun havde fundet den Tabte, og strax Dagen derpaa, at see sig om efter en Opdragerinde, som kunde fuldende hvad der endnu manglede i Amandas Dannelse.

Da alt dette var aftalt, begav Hanne sig med Seilers tilbage til deres Landsby, efter at hun havde maattet love, at ville tilbringe den ene Dag efter den anden, saalænge Grevinden opholdt sig her,

hos sin forrige Søster; men da det kom til Skilsmis-
sen fældede Hanne mange Taarer.

Grevinden var saa lykkelig snart at finde et
meget dannet Fruentimmer, som hun i enhver Hens-
seende kunde betroende Amanda til. Men det viste sig,
at Amanda, ligesom hun ingen Stadighed havde til
nogen Forretning, heller ikke yttrede nogen Lyst til
de Kundskaber, som man vilde bibringe hende. For
at opmuntre hende, bad Grevinden Hanne, at tage
Deel i Underviisningen. Denne, som i Alt
var flittig og opmærksom, lod sig ikke længe bede,
og lærte sædvanlig mere i een Dag, hun tilbragte
i Byen, end Amanda i to.

Dette var ikke ganske efter Fader Seilers Øns-
ke; thi Hannes Bestemmelse var ikke den samme
som Amandas; og han kaldte det Tidsspilde, og
ansaae det endog for skadeligt, at lære en Pige
noget, hvorved hun kunde føle sig ophøiet over sin
Stand og sine Forhold. Han vilde derfor alvor-
ligt have sat sig derimod, dersom han ikke havde troet,
at det snart vilde være forbi med denne Underviis-
ning, da Grevinden havde i Sinde at reise, saa
snart Amandas Anliggender vare i Rigtighed.

Istedet for Advokatens Svar, traadte Herr
Grünstein selv ind i Grevindens Bærelse. Han
havde erkjendt, at videre Bægring ville være unyttig,

og kun sætte ham i et slet Lys. Han undskyldte sin Fremgangsmaade dermed, at Forpagterens hele Betretning, uden Bernes Vidnesbyrd, forekom ham ughydlig, og at ligne et fiint Bedragerie; ligesom han og, som Fader til en Søn, havde anseet det utilgiveligt, uden tilstræffelige Beviser at overlade sin Søsters Eiendom til en fremmed Person.

Grevinden lod, som om hun gav ham Ret, og omtalte alt det Forbigangne ubetydeligt; hun fandt det billigt, at give ham Tid til behørigt at ordne alle sine Anliggender, for nøiagtigt at kunne erstatte Amanda Indkomsterne af hendes Formue, hvilke han over i 16 Aar havde anseet for Sine.

Imod Amanda, hvis Skønhed overraskede ham, viiste han sig hiertelig, som en god Onkel, og gjorde sig al mulig Umag for at vinde Grevindens Næst, og at opfylde alle hendes Ønsker.

Det var nemlig ingenlunde hans Mening at tilbagegive Amandas Formue saa nøiagtigt, som han lovede, og han var nu virkelig heller ikke istand dertil, men han søgte at vinde Tid, for efterhaanden at indlede et Forlig. Han havde tilforn deels ved uhyggelige Tilfælde, deels ved en urigtig Besthyrelse af sine Eiendomme, tabt meget, og havde været nødsaget til at gjøre betydelig Gæld, som han efter sin

Søsters Død igien havde betalt. Da han nu paa cengang var bleven en rig Mand, saa tænkte han ikke paa at spare, hvilket han heller ikke havde behøvet, naar Amanda ikke var bleven opdaget.

Længe havde han allerede tænkt paa et Middel til at redde sig, uden betydelig at skade Amanda. Hans Søn, Leopold, som nu var udenlands, skulde frie til Amanda; og da erholdt hun, som hans Gemalinde, ikke alene alle sine Godser, men efter Faderens Død, ogsaa Alt hvad der tilhørte ham.

Leopold skulde først have kommet hjem om et Par Aar, men nu besluttede Herr von Grünstein at kalde ham tilbage saasnart som muligt; og Amandas Skønhed lod ham haabe, at han ikke vilde vægre sig ved at opfylde Faderens Ønske; thi Leopold var et fortræffeligt Menneske, som for Rigdomme ikke ville lade sig paatvinge en Brud imod sin Villie, og som han i yderste Nødsfald, og kun ders ved haabede at vinde, naar han beviiste ham at hans Faders Ære stod paa Spil.

Han bad Grevinden strax at begive sig med deres fælles Niece til Slottet, som hendes Eiendom og som kun saalænge skulde beboes af ham og hans Familie, indtil alle Regninger i Boet vare sluttede.

Hun samtykkede heri, og han skyndte sig til Slottet for at indrette den skønneste Deel af samme for sine dyrebare Gæster.

Det hændte sig nu, at Madame Seiler var syg paa denne Tid, og at Hanne ikke kunde komme til Byen førend kort Tid før hendes kiære Umandas Afreise, som bedrøvede hende meget. Grevinden, der havde hende meget kjær, tilbød sig endnu een gang at tage hende med; men hun afflog det standhaftigt og bad endog, at man ikke vilde sige Seilers noget om hendes Bedrøvelse, da hun nu mindre end nogen sinde kunde forlade dem, der ogsaa sørgede meget over at de skulde skilles ved deres kiære Umanda. Det var hendes Pligt, sagde hun, at trøste og opmuntre sine gode Pleisforældre.

Grevinden kunde ikke nægte hende sit Bisald, og roste hendes fortræffelige Tænkemaade; men Hanne svarede beskedent: hun gjorde kun hvad hendes Hierte attraaede, og det fortiente ingen Roes.

Nu skulde hun vælge sig noget til Erindring om Umanda. Grevinden havde overvældet hende med Stads og Kostbarheder, og Hanne havde frit Valg; men ogsaa her viiste hun sig beskedent, og udbad sig kun et Par af de skønne Bøger, som hun havde lært saa meget nyttigt af, og hvoraf hun endnu ønskede at lære mere.

Amanda gav hende, med Fantens Samtykke, alle dem hun eiede, og som Grevinden lovede at anskaffe paany. Ogsaa maatte hun desuden modtage en fuldstændig Klædning, og en Guldkiæde af Amanda. Hun vægrede sig længe, da hun sagde, at hun aldeles ikke kunde benytte sig af disse Sager i hendes Landsby; men da Grevinden ønskede, at hun vilde bære den naar hun besøgte Amanda paa Slottet, begges Fødested, saa lod hun sig omsider overtale til at tage derimod.

Faa Dage derefter, da Seilers ogsaa havde taget Afsted med deres kiære Pleiedatter, reiste Grevinden med hende til Amandas Slot hvor de lykkelig ankom, og blev modtaget paa det prægtigste af Herr von Grünstein, som havde gjort alt muligt for at gjøre dem deres Ophold der behageligt.

Da de havde været der nogle Uger, begyndte Herr von Grünstein først at tale med Grevinden om hans Plan, og hun fandt det ikke urigtigt, dersom det kunne komme til Forbindelse imellem Amanda og hans Søn. Hun indsaae ret vel, hvilke Banskkeligheder det vilde have, for nøiadtigt at beregne Arven. Den omtalte Forbindelse skulde, sagde hun for det første blive mellem dem, hun vilde efterhaanden forberede Amanda derpaa.

For at see, om han vel behagede hende, saa førte hun hende en Dag hen for hans Portrait; men Udfaldet blev ingenlunde efter hendes Ønske, da Amanda vendte sig til hende med disse Ord: „Det er Leopold? Jeg havde forestillet mig ham meget smukkere!“

Imedens man nu den ene Maaned efter den anden forventede hans Ankomst, levede Hanne stille i sin Landsby, og tænkte med inderlig Kiærlighed paa sin Ungdoms Veninde. Det smertede hende, at hun kun sielden fik nogen Efterretning fra Amanda, og endnu mere, da Seiler eensgang, ved en Yttring herover, sagde: at Amandas Forhold nu vare saa forskiellige fra hendes, at der ikke mere kunne tales om noget Venstab imellem dem, da hun kun var en Forpagters Datter, og Amanda derimod, en rig, fornem Frøken.

Seilers, som nu efter Amandas Tab elskede Hanne inderligere, end tilforn, havde i denne Tid ogsaa ndtænkt en lille Plan, for at sikkre dem, at de ikke, tidligt eller sildigt, ogsaa skulle miste deres anden Pleiedatter. De ønskede nemlig at gifte hende med deres Felix, da Seiler om et Par Aar ville overdrage ham sin Forpagtning, og slaae sig til Roslighed. De gjorde sig derfor Umag for at bringe de to unge Mennesker nærmere sammen. De maatte

ofte i Fælleskab forrette et og andet Arbeide; og naar der forefod en Forlystelse, saa lod Madame Seiler, Hanne fortælle det til Felix; ligesom alle Foræringer, stedse bleve overrakke ham af hendes Haand. Med alt dette mærkede de vel, at den søfterlige Tilbøielighed, som de begge havde for hinanden fra Barndommen af, endnu levede i deres Hjerter; men til andenømmere Tilbøielighed saae de inter Spor. De vare ofte og gierne tilsammen; men da Seiler engang hørte en Samtale imellem dem, saa mærkede han, at Amanda var Gienstanden for deres Samtale. Enhver vidste at sige noget Godt om hende; enhver glædede sig over at have arbeidet for hende; og omendstiont de undte hende sin Lykke, saa beklagede de dog begge lige smerteligt deres Tab.

Guld af Forundring saae nu Seiler, at hans Søn af sit hele Hjerter elskede Amanda istedet for Hanne. Men af Frygt for at Felix skulde nære Forhaabninger, som kunne blive farlige for ham, og forhindre enhver anden Forbindelse; saa søgte han en Leilighed til at tale alene med ham og udforske hans Sindelag; ja han gik endnu videre, han aabenbarede ham, at han og Moderen intet inderligere ønskede, end at forene ham med Hanne.

Men alt hvad han endog gjorde, for at undertrykke al Tænken paa Amanda, frembragte netop den modsatte Virkning. Felix fiernede sig nu fra Hanne, og denne mærkede ikke engang at det skeete med Forsæt. Hun havde ubestrikelig megen Lyft til at lære noget af Amandas Bøger, og saaledes benyttede hun den Tid, som hun ellers bortsladdrede med ham, hertil; og for ikke at forsømme andet, saa sad hun ofte halve Nætter over sine Bøger, medens alle de andre sov, og dersom der var noget, som hun havde misundet Amanda, saa var det den Underviisning, som Amanda ikke engang vidste at sætte Priis paa.

Denne Hengivenhed til videnskabelige Kundskaber behagede vistnok ikke Seiler; dog overlod han hende til hendes Tilbeielighed, paa det at hun ikke skulde bemærke, at Felix stedse mere og mere søgte at undgaae hende. Han haabede paa Fremtiden, da begge dog endnu vare unge, og naar Amanda engang giftede sig, hvilket han med Længsel ønskede, saa maatte jo, meente han, de Drømmerier, som Felix havde sat sig i Hovedet, forsvinde af sig selv.

Amanda havde nu allerede været et Aar borte, da det hændte sig, at Hanna ganske tidlig en skøn Søndagsmorgen gik i Marken, og tænkte med inderlig Kjærlighed paa den Fraværende. Da hendes Bei

førte hende over Landeveien, pinede hun paa en gang noget Glindsende paa denne. Hun tog det op, og saa en lille Gulddaase, hvori der var et Miniaturmaleri, og hun udbrød i et Skrig, da hun opdagede at det var — Amanda.

Reppe var hun kommen til sig selv igjen af sin Forbauselse, og havde seet sig om efter Eieren til denne Skat, da en ung Mand, førende sin Hest ved Tømmen, kom tilbage paa Veien. Det var ham, som havde tabt Portraitet, og, da han var i Færd med at søge, havde hørt Hannes Udraab: Amanda! Det maatte altsaa være hende som havde fundet det, og kiendte Amanda; forundret over det sidste traadte han hen til hende. I sin Forlegenhed vidste han ikke strax at finde paa Ord for at tiltale den skønne frygtsomme Landsbypige.

Ogsaa hun stod i Forstningen stum for ham, og kun Billedet i hans Haand, og Begierligheden efter at høre noget om Amanda, gav hende Mod til at række ham det med Spørgsmaalet: „Kiender de hende?“ — Endnu ikke, svarede han, efter at han havde fattet sig, men om nogle Dage skal jeg lære at kiende hende.

„O kunne jeg dag ogsaa saa hende at see!“ sukede Hanne, og ved Erindringen om det, som Fader Seiler havde sagt, om hendes Kiærlighed til

Amanda, rullede Taarerne over hendes Kinder, og hun tilføiede: „Jeg veed vel, at det ikke gaaer an; thi det sommer sig jo ikke mere for hende, at elske hendes Hanne!“

Denne uvilkaarlige Uttring gav Anledning til en Forklaring; og paa denne Maade erfarede den Fremmede alt, hvad der havde tilbraget sig med Amanda.

Det var Leopold. Hans Fader blev bange, at den skionne Plan skulde gaae overstyr, da han erfarede af Grevinden, at det omsider slet ikke mere vilde behage Amanda hos dem, at hverken Leopolds Portrait, eller Alt hvad hun sagde til hans Berømmelse, gjorde Indtryk paa hende, og at hun derimod desto oftere ønskede sig tilbage til Seilers. Af Frygt for, at han skulde staae til Skamme med sit Regnskab, isald der ikke blev noget af Forbindelsen, fattede han den Plan aabenhjertig at fortælle hans Søn Sagens hele Beskaffenhed. Hans Søn havde i Begyndelsen ikke faaet hans Breve, og ansaae det maaskee heller ikke for saa overmaade vigtigt, at han uden den høieste Nødvendighed skulde afsorte en Reise, som han dog kun eengang i sit Liv turde vente at foretage sig. Faderen tilskrev ham nu, at han saa snart som muligt maatte skynde sig hjem, og ved en Forbindelse med Amanda

blive hans Befrier. For nu at vise ham, at det Offer han skulle bringe ham, ikke var ubehageligt: saa sendte han ham hendes Portrait.

Leopold, som, da han erholdt dette Brev med Portraitet, allerede var paa Reisen, forsomte ikke at komme. Hans Faders Befymring rørte ham mere, end Tabet af Godserne, som jo dog aldrig havde tilhørt ham; ja, han havde heller ikke havt noget imod, for at kunne tilkiøbe sin Fader Rolighed, at bortgive alt det, som i Tiden skulde tilhøre ham, om han endog da ved sin Flid skulde komme til at ernære sin Fader. Umandas Portrait misshagede ham ikke; dog havde han besluttet kun at tilbyde hende sin Haand, naar der intet andet Middel var tilbage for at redde hans Faders Ære.

For at vænne sig til Umandas Træk, og overvinde en vis Kulde for hende, der var en Følge af den Tanke: at en Forbindelse med hende ikke var et frit Valg, tog han ofte hendes Portrait frem for i Stilhed at betragte det.

Dette havde han ogsaa gjort denne Morgen, da han ved Dagens Frembrud var redet ud. For desto hurtigere at ende sin Faders Befymringer, lod han sine Folk komme bag efter med sit Tøj. Portraitet behagede ham, men indtog dog ikke hans Hjerte; thi ellers havde han vel ikke tabt det, i det

han vilde giemme det. Da en Tigger kort Tid efter bad om en Gave, og han greb i Lommen efter nogle Smaapenge, opdagede han først sit Tab.

Hun sagde meget til Amandas Berømmelse, som for enhver anden vilde have været kiærlighedsment, men nu naaede hendes Berømmelse ikke hans Hjerte, og han tænkte kun paa: hvorfor ikke heller hun, som stod for ham i uskyldig Elskværdighed, og uanmodet havde søgt at røre hans Hjerte, kunne have været Stamfrøkenen; eller hvorfor det ikke maatte tillades ham at tilbyde hende, isteden for Amanda, hans Haand.

Hanne erindrede nu, at hendes Pleiemoder maatte være i Bekymring for hende, da hun allerede havde været meget længere borte, end hun ellers pleiede; men Leopold havde endnu bestandigt meget at spørge hende om, og det kostede ham ordentlig Umag at stilles fra hende. Hun var den første som gjorde Ende paa denne Samtale. Hun havde paa sin Bei plukket en Bouquet af Markblomster, denne gav hun ham, med den Bøn, at bringe den til Amanda, og sige hende: at Hanne stedse skulle tænke paa hende med Kiærlighed.

Han tog imod Blomsterne, rakte hende Haanden til Afsked: men hans Hjerte og hans Tanker

bleve tilbage hos hende. Hun stod endnu et Døgn
blif stille, og saae tankesuld efter ham, og først,
da han endnu engang saae tilbage efter hende,
blev hun forstræffet, som om hun havde gjort sig
skyldig i en stor Uretfærdighed, og ilte nu hjem
saa hurtigt som muligt.

Fader Seiler forundrede sig over den Forstræk-
kelse hvormed hun traadte ind i Bærelset; og da
hun fortalte sit Eventyr, da udraabte han glad: det
er sikkert Amandas Gemal — en anden kunne jo
ikke eie hendes Portrait. Hans Kone istemmede li-
gesaa fornøiet; men Felix som stod ved Vinduet,
blev bleg som et Lig, og styrtede ud af Døren;
og Hanne, saameget hun endog elskede Amanda,
formaaede ikke at glæde sig over hendes Lykke.

Saaledes hengik nogle Uger, i hvilke Felix
vandrede omkring, som en Skygge, og Hannes
Kinder salmede stedse mere og mere. Da traadte
en Dag den gamle Werner ind til dem, og ind-
bød den hele Familie høitideligen til Amandas For-
mæling. Han havde faaet Befaling, ikke at ophø-
re med at bede dem, førend de besluttede at søl-
ge med ham til Slottet.

Forpagteren og hans Kone samtykkede strax;
men Hanne, som saa meget længtes efter at see
Amanda igien, vægrede sig, og vilde hellere blive

hiemme og have Tilsyn med Huset, og Felix paa-
stod at det slet ikke var ham muligt at reise med.

Seiler, som med al mulig hiertelig Godhed
havde vant sine Børn til at respectere hans Villie,
hævede alle Betænkeligheder ved et Magsprog. Fe-
lix og Hanne ansaae det i deres Sørgmodighed
for grusomt, at ville tvinge dem, men vovede dog
ikke at modsigge ham. Seiler, som alene kunde see
i sin Søns Hierte, var i den Tro, at Hanne kun
var forlegen over, at hun ikke turde betragte Almand
da som sin Søster. For Felix troede han, vilde det
være helbredende at gine Enden paa hans dumme
Forhaabninger, paa det at han igien kunne fatte
Mod, og lære at seire over sin Lidenstaa. Al-
saa maatte de følge med, og Madame Seiler er-
indrede Hanne om, for alle Ting ikke at forglem-
me Stadsflæderne, da Almands Bryllup var den
første Hædersdag for dem alle.

Den gamle Werner fortalte undervejs, hvilke
Giester der vare indbudne, og med hvilken Pragt
Formælingen skulde fuldbyrdes. Fremfor alt roste
han Brudgommen, og derefter Bruden; dog meen-
te han, at hun ikke vidste at sætte saamegen Priis
paa hendes tilkommende Gemal, som han fortjente,
og det var ikke undgaaet ham, at han ofte havde

truffet ham i dybe Tanker, og fielden fundet ham med et virkelig muntert Ansigt.

Hanne sukkede, og saae med taarefulde Bine mod Himlen; og forunderligt trøstende spiede det sig, at den Gamle netop talede disse Ord: „Hvo kan vide, hvorledes Alting endnu kan stee? den fiære Gud leder ofte sine Børn paa forunderlige Veie.“

De kom den anden Dag sildigt til Slottet. Amanda fløi med den hierteligste Glæde i sine Pleies forældres og Hannes Arme, kun Felix blev staaende forlegen, og da hun omsider rakte ham Haanden, blev han blodrød i Ansigtet, og hun maatte strax vende sig om, for at skjule sin indre Bevægelse.

Amanda og Felix havde fra Børn af viist hinanden den hierteligste Tilbøjelighed. Amanda, saa meget hun endog elskede Hanne, saa smigrede det hende dog at see det Fortrin, som Felix gav hende for Hanne, i det han viste hende mange Tjenester og Hanne ingen.

Den flittige Pige behøvede ikke hans Hielp. Felix følte imidlertid, i den Bevidsthed at han var Amanda uundværlig, en vis Hengivenhed for hende, hvilken, da hun var bleven voksen, antog en altid spielig Character, som, uden at hun selv mærkede det, mere og mere indtog hendes Hjerter.

Da Amanda i Grevinde Goldberg fandt sin Tante, saae hun Livet i et ganske nyt Lys, bestraaet af Rigdommens Glands, som i Førstningen satte alle hendes forrige kiæreste Forhold i Skyggen, og kun da hun tog Afsted med sine Pleieforsældre og Felix, som hun aldrig havde seet græde, næsten henflød i Taarer, da rystede dette Dieblisk hende saa dybt, at Erindringen derom aldrig forsvandt af hendes Siæl.

Da hun ankom paa sit Slot formilbedes hendes Smerte ved Nyhedens Ynde og den Tanke, at alt dette var hendes Eiendom; men da den forføngelige Glimmer efterhaanden tabte sin Nyhed, og hun hverken hos Onklen eller Tanten fandt den indverlige Kjærlighed, som overalt mødte hende i Seisers Familie, da begyndte hun at erkende: at den sande Lykke hverken bestaaer i Rigdom, eller høi Stand, og længtes hjerteligen efter at vende tilbage i hendes Pleieforsældres lille landlige Bolig. I saadanne Diebliske traadte især Billedet af den gode tro Felix for hendes Siæl, og de Taarer, som han græd ved Afskeden, faldt stedse mere tunge og brændende paa hendes Hierte.

Uden Erindringen om Felix vilde Amanda, da Grevinden viste hende Leopolds Portrait, i ham have fundet en smuk ung Mand; men ved Erins

dringen om Felix, vendte hun sig fra det. Og da hun i Grevindens Bestræbelser for at rose ham, kun altfor snart giættede den sande Hensigt, saa blev hendes Ophold hos Grevinden og Onklen stedse pinligere.

Leopold kom, og med samme Kulde, som hun havde seet hans Portrait, saae hun ogsaa hans Person, og kun hendes Kiærlighed til Hanne, fra hvem han bragte hende en Hilsen, gav ham nogen Værd i hendes Dine. Hans Fader plagede ham uafsladeligen med, at han skulde nærme sig til Amanda, for at vinde hendes Tilbøielighed; men han følte ingen Lust dertil; men da Faderen omsider forklarede ham, at han ikke kunne overleve den Ydmygelse, som ventede ham, dersom Forbindelsen med Amanda gik overstyr; da besluttede han at bringe sin Fader dette tunge Offer, at bortgive sin Frihed for hans Rolighed; og anholdt om hendes Haand.

Amanda havde i den første Forstræffelse ikke et Ord at svare ham. Hun havde gierne bevidnet ham sin Hoiagtelse, naar han kun ikke ville forlange nogen Forbindelse. Hun ilede til sin Tante for at søge Trøst og Redning i hendes Arme. Men denne forestillede hende derimod, at hun ikke maatte være et Barn, som ville afvise et saa udmærket Menneske

som Leopold. Hun bethydede hende, at Egeteskerne i de høie Stænder for det meste sluttes af Fornuft og Overlæg; og imod en Forbindelse, som denne, var der saa lidet at indvende, at hun kun vilde giøre sig latterlig ved et Afslag.

Amenda kunde længe ikke faae dette i sit Hoved; men Grevinden, som var en klog Kone, oplyste ikke med sine Overtalelsesgaver, indtil Amenda halvt lovede at betænke sig, hvilket Tanten allerede tog for et Samtykke, og bekiendtgjorde allerede ved Ordet denne glade Tildragelse.

Saaledes var Amenda altsaa imod sin Villie Brud, og da Dagen til hendes Formæling blev bestemt, saa indbød man, efter hendes Ønske, ogsaa Seilers hele Familie.

Den første Aften, som disse tilbragte paa Slottet, var for Hanne og Felix ingenlunde Forberedelse til en glad Dag, da enhver med Smerte saae Gienstanden for deres Tilbøielighed hengives til en Anden. Hverken hun eller Amenda og Leopold glædede sig om Aftenen, og Bryllupsmorgenen frembrød mørk og sørgelig for dem begge.

Den første af Bryllupsgæsterne, som ankom, var en Baronesse Schönhelm, en Stiftsdame, og en Ungdoms Veninde af Amendas Moder. De vare opdragne tilsammen, og vare blevne adskilte da

Baronessen blev farmælet med en Gemal, som Døden altfor tidlig bortrev hende, og som hun snart ventede at følge i Graven.

Baronessen havde brevvevlet med hende kort før hendes Død, og smerteligt begrædt sit Tab. Da hun nu erfarede Amandas Opdagelse og hendes Forlovelse, tilbød hun sig selv, at ledsage sin elskede Venindes Datter til Alteret.

Hele Familien, undtagen Amanda, som flødte sig, var forsamlet i Salen med Seilers og Hanne. Baronessen traadte ind, og — man tænke sig alles Forundring! — styrtede i glad Hurtighed hen mod Hanne, og sluttede hende i sine Arme.

Man sagde hende: at denne ikke var Amanda, men Ammens Datter; men hun lod sig ikke føre vild, og da man ikke vilde troe hende, saa frøg hun Hannes Løkker fra Panden, og viste to smaae brune Pletter, som sadde tæt ved hinanden, og udraabte: — Nei, jeg bedrager mig ikke! hun er Amanda!

Man meddeelte hende derpaa, for at faae en fuldkommen Oplysning om denne Gaade, alle Omstændigheder ved Børnens Opdagelse ved Forpagteren, og den gamle Werner blev kaldet for at bekræfte: at han havde seet paa det svageste Barn, da han nævnede Amanda. Denne svarede: hans

Tilstand havde dengang været saa skræffelig, at han blot kunde kjende de to Smaa; thi da han nærmere ville have forklaret sig, havde han ganske tabt sin Bevidsthed. Efter den Tid havde han saaledes tabt sin Hukommelse, at det aldrig havde været ham muligt at erindre hans uhykkelige Frues Ansigtstræk, saa megen Umag han end havde gjort sig for at gienkalde dem. Men Seilers Ansigt var bleven ham saa uforglemmeligt, at han 16 Aar efter strax kjendte ham. „Men,“ tilspøiede han, „for at tale Sandhed, saa maa jeg tilstaae, at det mangen Gang er forekommet mig, som om min naadige Frue Grevinde har taget feil af Personerne. Distnok har jeg ikke kunnet paaatae noget med Visshed, og derfor ansaae jeg det for ubeskedent at modsiges.“

Tilfældigviis havde Herr von Grünstein ikke seet sin Søster siden hendes Barndomsaar, og Grevinden var just i Begreb med at besøge sin Broder, for at gjøre sin nye Svigerindes Bekjendtskab, da hun erholdt Efterretningen om hendes Død. Ved Slottets Brand vare alle Familiemalerierne brændte, og det var altsaa ikke muligt at anstille nogen Sammenligning.

„Jeg har hendes Portrait!“ raabte Baronesse Schönhelm, og trak det frem i en Perlesnor, hvormed det hang om hendes Hals; og alle trængte sig

frem, og opdagede — Hanne's Træk. Hertil kom at hun havde medbragt sin elskede Venindes sidste Brev, for at læse dem for Datteren, og bevise hende den Alfødtes Omhed og Klærlighed. I et af disse stod: at Moderen inderlig glædede sig over sit Barns Velbefindende. „Amanda er,“ — skriver hun, — „meget større og stærkere, end Hanne, Ammens Datter, som dog næsten er to Maaneder ældre, og hvo som seer dem sammen anseer hende for den Ældste.“ Paa et andet Sted siger hun: — at de smaa Pletter paa Amanda's Pande ikke ville vanzire hende, da hun i Fremtiden kunne stule dem med Haarene, — „og ville dette ogsaa være umusligt,“ — meente hun, — „saa er jo alle Legemets Pletter mindre vanzirende, end Sjælens, og hvo veed,“ — tilspøiede hun — „hvortil det engang kan nytte!“

Saadanne og lignende Steder fandtes der flere af, og satte det uden for al Tvivl at Hanne var Amanda.

Disse kunne neppe komme til dem selv igien af Forundring; de vidste ikke om de vaagede eller drømte; og det smertede Hanne saameget, at hun, som gierne havde ønsket sin Veninde den højeste Lykke i Livet, nu skulde indtage hendes Plads. Amanda var derimod intet mindre end bedrøvet;

hende tungt med alvorlig Iver at tage sig af sit Hunsvæsen; og det var hende til største Fordeel at have sin Svigermoder hos sig og Hanne i Nærheden. Hanne, som følte sig usigelig lykkelig med sin Gemal, gav et Beviis paa: at Mennesket ikke faaer sit Værd af sin Stand, men af sin Opdragelse.

De doyne Piger.

Der levede engang for mange Aar siden en Greve, som hed Rudolph, von Leuen; han eiede Stæder og Landsbyer, Skove, Enge og Marker, og havde Guld i Overflødighed; men han holdt sig dog for det ulykkeligste Menneske paa Jorden. Han var en smuk Mand, tapper og klog, æret og elsket af sine Undersaatter, agtet og frygtet af sine Naboer; og saaledes manglede ham intet, uden — huuslig Lykke.

Han havde formælet sig i en ung Alder, og hans Kone havde skænket ham 6 Døttre; men ingen Søn, og altsaa ingen Arving til hans Godser. Da hun, efter sin siette Datters Fødsel, døde, da drog

Greven første Gang, efter sin Forbindelse med hende, et let Mandedrag; thi hun havde vant sig til at skjule sine Griller og Luner for Fremmede, for desbedre at lade sin Gemaal føle dem; hvorved hun saaledes forbittrede ham hans Dage, at han besluttede aldrig at gifte sig oftere, af Frygt for at træffe paa en Kone, som lignede den første. Men dermed var der dog ikke Ende paa hans Nød. Hans Døtre, hvis Opdragelse han havde maattet overlade til Moderen, der ganske havde dannet dem efter sig selv, plagede ham Dag og Nat. Han antog den ene Opdragerinde til dem efter den anden; men ingen kunde komme ud af det med de unge Grevinder, af hvilke den Ældste, Sabine, var 12 Aar gammel. De vare ulydige, lærte intet, og ville aldeles ikke sysselsætte sig med noget Nyttigt; og derfor indløb der dagligen Klager til Faderen, som sørgede naar han tænkte paa, hvorledes de engang efter hans Død ville forøde hans Guld; og ikke beholde andet tilbage end Udyder til at gjøre dem forhadte med af hele Verden; thi hans Grevskab kunde han ikke efterlade dem, da det tilfaldt en Fætter, hans nærmeste mandlige Slægtning.

Nu red han en Dag i dybe Tanker ud paa Jagt, og overlod sig saa ganske til sin Harm, at Bildtet kunde løbe lige forbi ham. Første Gang

aldt det ham nu ind: at det dog var raadeligst at formæle sig igien. Men hvor skulde han finde en Kone, som ved Blidhed og Godmodighed kunne gjøre ham lykkelig, og med kjærlig Omhyggelighed opdrage hans Børn?

Hensjunken i disse Forestillinger tænkte han hverken paa Tid eller Veie, saaledes at det var bleven ganske mørkt inden han vendte tilbage til sin Borg.

Han saae rundt omkring. Overalt intet uden Mørke og tyk Skov! Hverken Maane eller Stjerne: Skinnet oplyste hans Veie, og ingensteds pinede han et Lys fra en giestmild Hytte.

Rudolph havde i sine Dage oplevet mange Eventyr, overvundet mangan Fiende, som paa ubanede Veie havde luret paa ham; og nu forekom det ham, som om han, naar han ikke snart fik Hjælp, maatte bukke under for den Fiende, som han hidtil havde ringeagtet, fordi han aldrig havde følt dens Magt; thi Hungeren blev med hvert Dieblisk mere qvælende.

Paa eensgang trængte i Nattens Mørke en Stemme til hans Dre: — „Bertha!“ — raabte den — „tænd Lys! Greven kommer; gjør saa Tafslet istand, og gaae ned i Kjælderen og hent hans Livdrif! Jeg skal imidlertid vende Stegen, og passe

Hønen i Potten; thi Greven har ikke spist noget siden i Morges, og hungrer, som en Stykknegt!"

Rudolph standsede sin Hest, og saae sig om; men det var mørkt og stille som tilforn. Nu hørte man en lydelig Latter i Skoven, og en Sølvstemme sagde: „Moder han har beluret Dig, og mener endogsaa at Skovaanderne drille ham!"

„Nu, saa træk da Forhængen op!" — sagde den Første; og i samme Dieblif, overstraalede et brændende Lys den hele Egn, og Greven saae nogle Skridt foran sig et herligt Pallads, med Speilglas fra øverst til nederst, fra hvilket der udsprang en stærk Lysstrøm.

Rudolph blev glad overrasket, dog ikke uden Gysen; han steg af sin Hest, og gik hen imod en gammel Kjærling, som traadte ham imøde igiennem hvide Hvælvinger og en høi Port; og han formodede strax at det var Fru Trude, en mægtig Trollduinde, om hvem han allerede i sin Barnsdom havde hørt meget, men aldrig erfaret hvor hendes Opholdssted var.

Den Gamle, i sit Udvortes en jævn og simpel Kone, modtog ham venligt, og syntes at være kommen i det bedste Luce ved den Overraskelse, hun beredte ham. „J har Ret," — svarede hun, — „jeg er den gamle Trude, og J skal ikke fortryde

det, dersom I tager ind i mit Huus. Spiis og drif! og saa ville vi overlægge, hvad der er at gjøre, for at forbedre Eders Skjebne og forjage Eders Mismod, som stedse mere betynger Eders Aand.

Rudolph fik Tillid til hende og fulgte hende i Spisefalen, hvor han fandt et skönt Taffel, som han uden at lade sig nøde tog Plads ved; og Hønen som Fru Trude lagde for, smagte ham fortræffeligt.

Derefter fulgte flere Retter; men Bertha, som hun ved hver Ret kaldte paa, fik han ikke at see; thi hun rakte kun sin snehvide Haand ind ad et lille Vindue; og jo mindre de nu behøvede Bertha, desto begjærligere blev han efter at see den, som eiede den skønne Haand.

Han søgte, at indlede det Ønske at see Pigen, derved, at han tilkjendegav sin Forundring over den store Orden, som herskede, og som det syntes, uden Piger og Tienere; og Fru Trude svarede: „Jb, det vilde være smukt om det manglede i et Huus, hvor der er en voksen Pige. Dog har I Uret naar I troer, at vi slet ingen Hjælp har. I min Tieneste staaer for det første en Børn, som bærer Band, og henter Brænde, og forretter alt det, hvortil jeg ikke har villet vænne Bertha's fine Haand. En tro Pudel ledsager hende paa Postet, i Haven og Kiøls-

deren, for at udføre hendes Befalinger; og en Kat, hendes Kæledægge, kryber og klattrer hen overalt, hvor den flodsede Pudel ikke kan komme. Hvad vi skulle have plukket af Træerne eller langt fra bragt hertil, det har vi bevingede Tienere til. — Naar det kan fornøje Eder, saa vil jeg kalde paa dem, og tillige paa min Datter, som I jo har saa stor Lyst til at see.

Hun raabte: Bertha! — Bes! — Murner! — og hvad de alle hedte. Døre og Vinduer sprang op; og imedens Bertha, et sandt Englebarn, traadte ind med Børnen, Pudlen og Katten, svævede hvide Duer med Frugtkurve, Blomster og alleslags Bagværk igjennem Vinduet, for at besætte Bordet med Desfert.

Greven stirrede ubevægelig paa disse Synderligheder; han troede Fru Trudes Kunst fremstillede et Blendværk for hans Dine. Han havde aldrig i sine Dage seet Trolddomskunster; dog maatte han tilstaae, at den skønne Bertha forekom ham et langt større Under, end Dyreverdenen, begavet med Mennekesforstand. Han kunde ikke vende sine Dine fra denne yndige Skabning, og frembragte omsider med Møiedet Spørgsmaal: — Er det virkelig Ederes Datter?

„Saa!“ — svarede Fru Trude — „det synes Eder tvivlsomt? — Troer I fordi Bertha har en glat Hud, og jeg er rynket, saa kan hun ikke være min Datter?“ Rudolph vilde forsvare sig, da han troede, at have forørnet hende; men hun vinkede venligen til ham, og sagde: „I har dog Ret; hun er kun opdragen hos mig. Hendes Fader er en vakker Riddermand, og hendes Moder var min Geddatter; da hun døde overleverede den trøstesløse Fader mig sit eneste Barn, og drog til Palæstina mod Hedningerne. Imidlertid har jeg fuldkommen en Moders Ret over hende; og naar der kommer en vakker Mand og beiser til hende; saa staaer det i min Magt at sige Ja eller Nei!“

„O, hyv der ikke havde 6 Øptre!“ raabte Rudolph, forglemmende sig selv, da Bertha stedse behagede ham mere.

„Nu,“ — svarede den Gamle — „de behøve jo desmere en Opdragerinde, som er virksom og flittig. Børn adlyde hellere Moderen, som søger at vinde deres Kiærlighed, end en Fremmed.“

„O, det vilde altsammen være skönt og godt,“ — sagde Greven; „og jeg troer, naar den skønne Bertha ikke bliver min Kone, saa har jeg for stedse tabt min Siæls Rolighed. — Dog frygter

jeg for et andet Ægteskab. Jeg har store Eiendomme; men de tilfalde en Fætter, naar jeg ingen Søn efterlader mig; og jeg har allerede 6 Døtre, med hvilke, imellem os sagt, Ingen kan komme ud af det!"

„Nu, skulde ogsaa den Syvende lade sig see, — sagde Fru Trude — „saa kunde I maaskee i denne finde Trøst for den Hjertesorg, som de andre forskaffe Eder. Hun blev vel endog Eders Gemalinde, Eders Arving.

Rudolph i Strid med sig selv, saae bestandigt til den skønne Bertha, der næsten blev ham tilbuddt, og som, sysselsat med hendes Dyr, aldeles ikke hørte efter Samtalen. Hun faldt omsider i dybe Tanker; da vinkede Fru Trude, og Pigen ilede bort med sine Kammerater, ligesaa hurtigt som hun var kommen.

„God Nat, Greve!" raabte nu den Gamle til ham, — „tænk paa mit Forslag, og naar I finder det antageligt, saa kast kun Eders Signetring i Brønden, som staaer i Eders Gaard, og Brønden vil bringe Eder den igien."

Rudolph vilde tale; men han følte at en uansturlig Søvn omtaagede hans Sandser; og da han opvaagnede, saae han til sin højeste Forundring: at

han befandt sig paa sit Slot, og laae i sin sædvanlige Seng.

Han sprang op, trak i Klokkestrængen, og spurgte hans Folk, hvorledes han var kommen herind? men ingen vidste at sige ham det; men derimod meente de, at han vel slet ikke havde været ude igaar.

Han lod dem derpaa tænde Lys, og befalede dem at lade ham være alene. Nu gif han, inda til Dagens Frembrud, snart med raske Skridt frem og tilbage i Bærelset, snart blev han igien staaende, og slog sig forbittret for Panden; thi at det der var mødt ham, og som havde opvaakt Urolighed i hans Bryst, ikke skulde have været andet end en Drøm, forekom ham ubegribeligt.

Da det var bleven Dag fremkom man med nye Klager over hans Døttre. Sabine havde slaaet sin Lærerinde, Oda oprevet hans skønne Blomster, og Gerberge stødt den lille Isla af Stolen.

Greven sukkede; Berthas hulde Skabning, hendes muntre Sind, hendes Huuslighed svævede for hans Siæl, og han tænkte: O dersom det dog kun ikke har været en Phantom af min ophidsede Indbildningskraft! — dersom jeg virkelig har seet hende, og ved hende kunde see en Ende paa disse Klager, og finde mit Livs Lykke! Hans Hierte vilde

overtlyde ham om Sandheden, men Forstanden mod-
sagde.

Saaledes gik han i tre Dage i Haab og Tvivl,
og led mere, end han havde lidt i mange Aar. Da
hændte det sig, at han den fjerde Morgen stod nede i
Slotsgaarden, og hans Dine hændelsesviis faldt paa
den store Brønd. Hvad er derved at vove? spurgte
han sig selv, — intet uden min Signetring, — og
neppe vare disse Ord komne over hans Læber, før
end Ringen sank til Bunden af Brønden.

I samme Dieblif aabnede Bagporten sig, og
Bertha travede ind, siddende paa sin Biørn, med
Ratten i Armen og Pudlen ved Siden. Hun sprang
ned, og nærmede sig, med Signetringen i Haan-
den, ydmyg til Greven.

Han troede nu atter, at han drømte, og saae
stivt paa hende, ligesom hos Fru Trude. Men som
hun nu stod for ham, og var i Begreb med at
knæle for sin tilkommende Herre og Gemal, da for-
rekom han hende, og omfavnede hende med den in-
derligste Glæde. Da sank fra Luften en Krands
paa den skønne Bruds Hoved, og Rudolph kiendte
de hvide Duer, som hurtig fløi bort igjen.

Nu bragte Grevens Tiener, som Dagen i For-
veien havde faaet en skriftlig Befaling i sin Herres
Navn, den Tidende: at Kapellet var oplyst, og ris-

geligen prydet med Blomster, og at Præsten allerede ventede for at velsigne det nye Egtepar.

I Henrykkelsens Begeistring fulgte Rudolph sit Hjertes Tilbøielighed, og kun da følte han en svag Gysen, da han, nær ved Alteret, saa sine sex Døttre at modtage deres nye Moder. Han elskede sine Børn; dog havde han kun oplevet altfor liden Glæde af dem, til ikke med Frygtsomhed at see ind i Fremtiden, og kun Haabet, at Berthas Elskværdighed vilde vinde deres Hjertes og lede dem til det Gode, gav ham nogen Trøst.

For sammelig at høitideligholde denne Dag, maatte Gæsterne heller ikke mangle. Hele Naboskabet var uden Grevens Vidende indbudt, og alle føiede Anstalter tilskreves med Rette Fru Trudes altomfattende Rlogskab. Hun selv kom ikke førend sildigt om Aftenen, da Gæsterne allerede sov. Da traadte hun ind i Brudeparrets eensomme Bærelse, formanede dem til Kiærlighed, Enighed, Tillid og Fortrolighed til hinanden, som Grundvolden til al huuslig Lyksalighed, sagde dem: at kun Mistro og Mangel paa Tillid og Fortrolighed kunne adskille dem. Naar I begge elske huuslig Fred, naar I begge ville fremme Eders Børns Lykke, saa vænner dem til Arbeidsomhed, om I ogsaa maatte anvende Strænghed; thi det gamle Ordsprog: *Led dig*

gang er Roden til alt Ondt, er et sandt Ordsprog. — Med disse Ord forlod hun dem, og Greven saavel som Bertha lovede i Stilhed at følge hendes Lærdomme og erindre hendes Advarsel.

I Begyndelsen gif alting ogsaa ganske fortræffeligt. Bertha gjorde sine Børn ofte Foræringer, tillod dem at lege med Katten og Pudlen, for med det Gode at vænne dem til Lydighed.

Saalænge dette var Nytt for dem, behagede den nye Moder dem, og de viiste dem artigere, end de nogensinde havde været. Deres Fader glædede sig overmaade, og troede at sine deres Forbedring. Han takkede sin unge Gemalinde paa det kiærligste, og sagde undertiden spøgende til hende: at Fru Trudes Troldomskraft maatte have virket. Fra nu af bekymrede han sig lidet om deres Opførsel, i den glade Overbeviisning, at Bertha opdrog dem, som hun selv var bleven opdragen.

Men den stakkels Kone vidste det bedre, og for ikke at stusse sin Gemals Tillid til hendes Klogskab, saa dulgte hun, at hendes Stifdøttre kun vare tilfreds, naar hun gav dem nye Klæder og Legetøi; men at de ophørte at være lydige saasnart hun for Alvor vilde holde dem til Virksomhed.

Da Bertha havde været formælet et Aar, stienkede hun sin Gemal den syvende Datter. Han blev

forfkræffet, thi han havde haabet en Søn, omend-
 skjøndt Fru Trude selv havde talt om en syvende
 Datter. Men da han saa den Lille, da fandt han
 hende af en saa fælden Skjønhed, som han endnu
 aldrig havde seet hos noget Barn. Han tog
 hende i sine Arme, kyssede hende og sagde rørt til
 sin Gemalinde: lader os kalde hende Hulda! Hun
 re saa skøn og huld, som Du; maatte hun engang
 gjøre sin Mand lige saa lykkelig som Du gjør mig.

Bertha forglemte nu al Krænkeelse, som hun
 havde maattet taale af sine Stifdøttre, for Glæden
 over sin Hulda; som ved hver Dag uddannede sig
 mere til sin Fordeel, og paa Siæl og Legem stedse
 vandt nye Fuldkommenheder.

Da nu de ældre Søstre bemærkede hendes blom-
 strende Skjønhed, og saa at alle kiedede for Bar-
 net, da vaagnede det bittreste Nag hos dem, og de
 søgte enhver Leilighed, til at svække den almindelige
 Kiærlighed, som Hulda nød; og naar de vare ale-
 ne med hende, saa hændte det sig undertiden, at
 de sloge og knebe hende.

Deres Stifmoder, som kun saa et venligt An-
 sigt af dem, naar hun gjorde dem Foræringer, blev
 dem stedse mere utaalelig siden Huldas Fødsel,
 og de begyndte alvorlig at tænke paa, hvorledes de

efterhaanden ville opbringe Faderen imod hende, og berede hende en slem Skiebne.

Endnu var Rudolphs første Kiærlighed til sin Bertha ikke formindsket, og deres Forening, efter at hun var bleven Moder, havde vundet i fortrolig Enighed. Han hørte fielden Klager over sine Børn af første Ægtekab, og saa troede han, at de af ganske Hierte elskede deres Stifmoder, og ansaae det ikke for muligt, at den fordærvelige Forstillelseskunst allerede kunde have slaaet dybe Rødder i deres unge Siæle, og at de formaaede at tale ilde om den, som de vare Ægtelse og Taknemmelighed skyldige.

Men han tog feil. Fra Smaa af vante til Lediggang, som i høieste Grad gjorde dem uartige og vrantne, naar man dadlede dem for noget, havde de allerede tidlig hengivet sig til Løgnens Aand. I Begyndelsen kun for at undskylde Forseelser og undgaae Straffe, men omsider af Hæng til Usandhed og Skadelyst. De som ikke ville lære og bestille noget, som kunne være dem og andre til Nytte, forstode dog tidligt at forhverve sig Troværdighed. Tilsammen enige, saasnart det kom an paa at stille noget i et falsk Lys, raadsløge de med hverandre, og de Store droge de Smaa med ind i deres hemmelige Planer.

Paa denne Maade lykkedes det efterhaanden for dem at undergrave deres Faders Tillid til sin dydige Kone. Først roste de deres Stifmoder, berørte derpaa tilfældigen noget Ufordeelagtigt, f. Ex. at hun havde flaaet dem, eller dadlet hans Handlesmaade; men tilføiet, at de ikke skulde sige det igien til Faderen. Da han satte Lid til deres Ord: saa gik de stedse videre.

Da nu, efter lang Tids Forløb, Mistroens Gift, stedse fæstede dybere Rødder i Rudolphs ærlige Hierte, saa troede han virkelig, at Fru Trude var en listig Qvinde, som havde paasnaffet ham hendes Pleiedatter, under Foregivende at hun var et Mynster paa qvindelig Fuldkommenhed, for at ophøie hende til Grevinde. Saaledes troede han, at hun tidligt havde indviet Bertha i sine Trolsdomskunster, hvorfor hun ogsaa længe havde forstaaet at bedaare ham og hans Børn, saaledes at han i Begyndelsen antog alle hendes herlige Egenskaber for Sandhed, indtil Bedrageriet efterhaanden var opdaget.

Da Greven nu var bleven enig med sig selv, begyndte han at betragte alt hvad Bertha foretog sig fra et andet Synspunkt, og bestræbte sig mere og mere i sin Bildfarelse. Fra nu af bortsiernede han sig ofte fra sit Slot, for at undgaae hendes Nær-

værelse, da han, overbevist om hendes Falskhed, vilde rive sig løs fra den Magt, som hun endnu stedse havde over hans Hierte. Grevinden derimod, omendstiondt hun tydelig mærkede den List man havde begyndt imod hende, taug til alt, da hun saa sin Skiebne, som hun ikke kunde forhindre. Hun elskede sin Gemal tro og inderlig, og hang med usigelig Omhed ved sin ligesaa gode og søielige som skønne Hulda, som nu allerede var saa forstandig, at hun deledede sin Moders Kummer, omendstiondt Moderen omhyggeligen skjulte den sande Årsag.

Rudolph, aaben og ligefrem, kunde ikke lænere vedligeholde den Tausshed, som hans Døttre havde paalagt ham, da han derfor en Dag traf sin Gemalinde med Hulda grædende i Haven, og den gamle Kjerlighed opvakte hos ham ved at see hendes Taarer, sagde han for at bevare sig for den: om hun vel kunde have andet at græde over, end hendes egen Falskhed?

Berthas Taarer fløde endnu mere, indtil hun søgte at fatte sig, og bønliggen erindrede ham om deres Pleiemoders Udvarsel: at hun Mistro og Mangel paa Fortrolighed kunne adskille dem. „Du har,“ — sagde hun — „aabnet Dit Dre for Bag-

taelse! Vend tilbage! Maaſkee det endnu er Tid. Maaſkee Fru Trude endnu er til at bevæge!"

Med den bitterſte Følelſe over at ſee ſig be-
draget af den, ſom han endnu ſaa ſmertelig elſke-
de, udbrød Greven med diſſe Ord: „Fru Trude er
en Hyklerſke, og har med Tiden ogſaa vænnet Dig
til Hyklari! Du vil være mine Døttres Moder, og
har miſshandlet dem; ja Du har ſøgt at vende de-
res Hjerter fra deres Fader, og at berøve mig de-
res Fortrolighed; hvilket ogſaa var lykkedes for
Dig, derved jeg ikke havde lært at adſkilte Sand-
hed fra Løgn.!

Himlen bevare Dig for Anger! Jeg tilgiver.
Med diſſe Ord vilde hun forlade Haven med Hulda,
da Rudolph, i de hiertelige Udtryk af den ham ſaa
dyrebare Skabning, erkjendte Uſkyldighedens Bil-
lede og kaldte hende tilbage, for at forklare ſig for
ham; men da hørte han hende ſtrige høit, og ſaae
med Forfærdelſe den ſorte Bjørn, ſom han ikke
havde ſeet ſiden den bragte ham Bertha; og gysende
greb den Tanke ham, at den var ſendt af Fru Tru-
de for at opfylde hendes Trudſel.

Nu faldt det ham ſom en Taage fra hans Line.
Han erindrede, at hans ældſte Døttre allerede ſom
ſmaa Børn intet hellere gjorde, end bagtalte deres
Omgiivelſer, eller ſtiftede Uenighed imellem dem.

Han forbandede sin Lettroenhed, og ilede at forsones sig med den uskyldigt Fornærmede, til hvem hans Hjerte, nu han skulde tabe hende, sølte sig hendraget med dobbelt Magt.

Bertha sank, sønderreven af Smerte i hans Arme. — „Jeg har tilgivet Dig!“ udraabte hun. „Din Uretfærdighed krænkede mig kun fordi jeg vidste at den vilde adskille os!“

Rudolph vilde ikke vide noget deraf, og truede i sin Fortvivlelse, at myrde Børnen. Men Bertha besvør ham, med Standhaftighed, at bære deres Skiebne, da den strengeste Hengivenhed alene kunne give dem Haab om en Gienforening. Hun gav ham deres Datter: „Tag hende!“ — sagde hun — „hun være Din Trøst, saaledes som hun har været min! Hun være Din Ven, naar Dine andre Børn volde Dig Kummer. Og naar der opstaaer en Tvivl hos Dig om min Kjærlighed, saa tænk paa: at jeg for Din Skyld skiltes fra hende!“

Imedens han nu sluttede Hulda i sine Arme, og Taarer, tilforn fremmede for ham, styrtede af hans Dine, da havde Bertha, for hurtigt at ende Afskedens Smertes, allerede svunget sig paa sit laadne Dyr, og hendes Levvel gienlød i Luften, da hun allerede var forsvunden for hans Dine.

Fra nu af var det øde og tomt for Greven i hans store Gemakker, og kun Hulda formaaede undertiden at fremloffe et Smil paa hans kummerfulde Ansigt; thi hun var jo Berthas udtrykte Bilsede, som han selv havde berøvet sig ved sin Lettroenhed. Hans andre Børn maatte i hele Maaneder ikke nærme sig til ham; og kun efterhaanden vænnede han sig til at høre paa deres Undskyldninger og deres Anger, som de fremhylede, i Særdeleshed da de vidste at anstille sig, som om de maatte bukke under for Smerten af deres Stifmoders Tab.

Hemmeligen triumpherede de dog over at deres List var lykkedes for dem, og tænkte nu ogsaa paa ligeledes at afskedige den forhadte Hulda. Hun var ikke alene meget smukkere end sine sex Søstre, men overalt ligesaa afholdt, som de vare afsthyede. Desuden tilhørte deres Faders Hjerte hende, og hun havde, naar hun ikke havde været saa besteden i sine Ønsker, kunnet faae alt optænkeligt Skjönt af ham.

For at naae deres Siemed, beklagede de sig over, at de ganske maatte undvære Umgangen med den saa inderlig elskede Søster, da Greven altid beholdt hende hos sig. De smigrede ved alle Leiligheder for hende, og forstode at anstille sig saa takkelige, at Hulda forglemte alle foregaaende Fornæ-

møller, og bad Faderen, at han dog vilde lade hende gaae til hendes Søstre.

Deres Onske bragte ham paa de Tanker, at de dog vel kunne mene det alvorlig godt med hende, og han troede at see det bekræftet, da Hulda fortalte ham om de skønne Lege, hvormed de søgte at fordrive Tiden for hende, og om deres ømme Kiærlighed.

Hulda var endnu formeget Barn til længe og vedholdende at sørge over Tabet af hendes elskede Moder. Faderens Tungsindighed begyndte omsider at kiede hende, og derfor behagede det hende meget godt iblandt hendes Søstre, som kun saa længe paalagde sig nogen Tvang, indtil de ganske havde draget hende fra Faderen. Nu begyndte de at befale hende, først i en mild Tone, derpaa stedse alvorligere og med Haardhed, saaledes at hun snart maatte vise dem alle mulige Tienester, og blev slaaet, naar hun modsatte sig. Vilde hun beklage sig, saa truede de hende med at indspærre hende, eller at kaste hende i Dammen, og derfor taug hun og fandt sig i Alt.

Saavidt var det vistnok ikke kommen, naar Greven ikke havde foretaget sig smaa Reiser omkring i Egnen. Berthas sidste Ord hentydede paa en Gienforening, og efter at han havde seiret over

den første Sorg, og eftertænkt alt, saa fandt han Trøst i den Beslutning at opsoge Fru Trudes Borg, og bestorme hende saalænge med Bønner, indtil hun tillod ham at tage hans elskede Kone med sig igien.

Omendskiøndt han nu eengang, uden at søge, havde fundet Troldoms Palladset, saa forekom det ham nu, som om det var borttrykket fra Jorden; thi han maatte vende sig hvorhen han vilde, saa opdagede han intet Spor deraf, og alle Efterretninger derom vare utilstrækkelige.

Da han nu mere og mere indsaae, at alle hans Bestræbelser vare forgiæves, saa blev hans Liv ham stedse meer utaaleligt og forhadet, og han besluttede omsider at drage i Krig og søge Døden.

Det gjorde ham vel ondt for sine Børn, især for Hulda; dog havde han ganske afvænneth sig med at see hende, og troede desuden, at han, ved sin tiltagende Mennefsfiendskab, ikke mere kunde være hende til nogen Nytte. Nu anordnede han, hvoreledes man skulde forholde sig i hans Fraværelse, og befalede, at man, naar han ikke kom tilbage efter sex Aars Forløb, skulde overdrage hans Fætter og Arving hans Eiendomme, og uddele hans øvrige Formue imellem hans Døttre. Tillige bestemte han for enhver af dem en anseelig Medgift, naar de

skulde giftes. Dette syntes vansteligst at blive Tilsældet, da den Ældste ved Grevens Afreise allerede i lang Tid havde talt sig iblandt Borne, og ingen af dem, undtagen H u l d a, vare smukke, eller endog kun tæffelige. Men denne, omendstiondt hun allerede var 10 Aar gammel, skulde hendes Stifføstre saa strængt for alle Mandfolks Dine, at man kunne forudsee, at ikke en Æneste i Fremtiden vilde faae hende at see.

Den stakkels H u l d a gif det nu hver Dag sørgeligere. Hendes Søstre, kun sysselsatte med deres Pynt og Fias, holdte hende som deres Tienestepige, og det var dem nu ret tilpaa altid at have hende ved Haanden; thi da de behandlede deres Følsaa slet, at det ikke var noget fiøldent naar En eller Anden løb bort, saa maatte H u l d a først bøde for deres Brede, og siden paatage sig den Bortløbnes Tieneste. Nu lode de hende ofte endog mangle det Nødvendigste; og naar nogen vovede at giøre dem opmærksomme herpaa, saa sagde de: det er hendes eget Ønske at gaae i slette Klæder; thi da hun finder Fornøielse i Kiøffenarbeide, saa vilde gode Klæder, som hun dog ikke forstaaer at bevare, kun være hende til Byrde.

Den stakkels Pige græd hver Nat, naar hun træt af Dagens Arbeide — og nedbøiet af saa

mange Krænkelfer, kom ind i sit lille Kammer, som hun selv havde udbedt sig, fordi det laae længst borte fra hendes Søstres Værelser, og hun der kunde have det roligt om Natten, og ved en kort Søvn samle nye Kræfter. Nu følte hun først dybt, alt hvad hun havde tabt med sin gode Moder, og hvad denne maatte have taalt. Hun længtes usigelig efter, kun at erholde et Tegn paa at hun endnu var i Live, og omendskiønt dette vel altid var forgiæves, saa holdt hendes Hjerte dog fast ved det Haab, at hun snart skulde see hende igien, eller dog erholde Efterretning om hende; og denne Overbeviisning var den eneste Trøst, som hendes sørgelige Skiebne tilbød hende.

Da hun nu en Aften, nedtrykt af haarde Skieldsord, traadte ind i sit Kammer, saae hun noget Hvidt, som flagrede uden for hendes Vindue. Hun aabnede det, og ind fløi en hvid Due, om hvis Hals et i Guld indfattet Billede hang i en fin Riæde. Skielvende af glad Forventning tog hun det af den lille Due; og hun styrtede grædende paa sine Knæe, da hun kiendte sin Moders Træk.

Skadesløs ved denne Gave for alle hendes Lidelser, bandt hun Riæden om sin Hals i den faste Beslutning: at man kun med Magt skulde rive det

fra hende, og hun folte sig saa lykkelig ved Besiddelsen af dette Billede, at hendes Søstre den anden Morgen ikke nok kunde forundre sig over den Forandring, som der var foregaaet med hende. Det var dem saa meget mere paafaldende, da hun, som i sin Bedrøvelse allerede var saa overordentlig skion, nu da Glædens Roser blomstrede paa hendes Kinder, viste sig i en større Indighed. Deres Misundelse voxte derved, og de foretog sig, bebreidende hverandre deres altfor store Mildhed, at behandle hende med større Haardhed.

De udførte virkelig ogsaa dette paa den grusomste Maade; men Hilda, opmuntret ved den Bevidsthed, at hendes Moder deltog i hendes Skiebne, bar alt med en Standhaftighed, som satte selv hendes Plageaander i Forundring. De giættede, at der maatte være noget, som lettede hendes tunge Skiebne, og de paalagde hverandre, som en Pligt, at give nøie Agt paa hende, for at berøve hende det, som formaaede at trøste og opmuntre hende.

Desværre lykkedes det dem kun altfor snart. Sabine belurede hende, da hun, efter et heftigt Optrin, i en Krog ved Vinduet betragtede sit kiære Billede, for at hente nyt Mod. I det den Opbragte mærkede det, styrtede hun hen og tog Klenodiet fra

hende; det dyrebare Klenodie, som hun agtede høiere, end sit Liv.

Første Gang vilde hun sætte sig til Modværg; men den Grusomme kastede hende omkuld og ilede bort med sit Bytte.

Nu vandrede da Stafken trøstesløs omkring igien, paa ny bebyrdet med endnu strengere Arbejde, som hendes Søstre havde udtænkt til Straf, fordi hun havde vovent at lindre sin Nød ved et glad Blik paa sin Gave, og ved hendes Moders Erindring.

Imidlertid havde Røverinden af Billedet udtænkt en List, for derved at opnaae en Lykke, som alle Søstrene, undtagen Hulda, der ikke mere haabede noget jordist Gode, stræbte efter. De sex Aar vare nu forløbne, da Faderen havde fastsat at man skulde overdrage hans Eiendom til Grev Gerold, og betragte ham som død. Nu havde Grev Rudolph i sine Anordninger desuden tilføjet den Klausel, som nu først blev bekiendt, og som forpligtede Gerold til at formæle sig med en af hans Døttre; men dog efter eget frie Valg. Derfor kappedes de, istedet for at begræde deres Fader og anlægge Sorg, om at overgaae hverandre i Glæde og Pragt; thi enhver ønskede at behage den unge Greve, som Rygtet tillagde alle mulige Fuldkommenheder.

Sabine, som nu i sin taabelige Forfængelighed troede at opdage nogen Liighed imellem Billedet af den skønne Bertha og sig selv, vidste at bringe dette, som sit eget Contrasai, og forsynet med sit Navn, i Hænderne paa den smukke Fætter, og erfarede til sin større Henrykkelse, at han, ganske henrunket i Beskuelsen af dette Billede, havde udraabt: „Og dersom Originalen kun har den fierneste Liighed med Billedet, saa er jeg den Lykkeligste af alle Dødelige!“ Paa samme Tid hørte hun, at han med største Iver gjorde Anstalter til Reisen, og ilede med sit Indtog paa Slottet.

Grev Rudolph havde ved sin Afreise, da han var opfyldt af Græmmelse, strax besluttet aldrig at vende tilbage igien, og beregnet at Hulda efter sex Aars Forløb vilde være sexten Aar gammel; og i den Overbeviisning, at Gerold allene kunne vælge hende til sin Gemalinde, foranstaltede han en Sammenkomst med ham, i hvilken han gjorde Unglingens det Forslag, til den fastsatte Tid at overdrage ham alle sine Eiendomme, naar han vilde forpligte sig til at ægte en af Døttrene; men ville han ikke dette, saa maatte han vente indtil der virkelig kom paalidelige Efterretninger om Grev Rudolphs Død, hvilket vilde falde vanskeligt, da han under et fremmet Navn havde i Sinde at reise til Orienten.

Grev Gerold loe af hans Betænkelighed og gav ham en skriftlig Tilstaaelse, at han maatte følge sin egen Villie i Valget, hvilket Rudolph udtrykkelig havde tilføjet i sit Testament.

I de sex Aar havde den unge Grev Gerold, som frygtede for at opfylde sit letsindige Ønske, mere end eengang affendt en af sine Venner, eller en tro Tiener for at skaffe Underretning om Grev Rudolphs Døttre; og disse, som aldrig havde faaet Hulda at see, havde meddeelt ham saa meget Afstøveligt om de unge Grevinder, at han hensaldt til virkelig Tungtsindighed, da Tiden til hans Formæling nærmede sig. Kun Synet af Billedet formaaede at give ham sin fuldkomne Munterhed tilbage; dog skulde han det omhyggeligt for Alle, fortroede sig til ingen Andre end sit eget Hjerte, og tænkte ved enhver Advarsel for Rudolphs Døttre: et saadant Ansigt fuld af Skønhed, Ynde og Godhed, kan ikke bedrage.

I den frygtsomste Forventning sadde nu de 6 Søstre ofte tilsammen, og trættedes om, hvilke af dem han vel vilde vælge. Enhver af dem troede at besidde de fleste Fortrin og opregnede dem med største Nøiagtighed for de Andre, indtil Sabine sædvanligen affagde Dommen: Jeg er den Ældste, og

Gerold maatte ikke besidde den mindste Artighed, dersom hans Balg ikke skulde falde paa mig.

Saaledes henlevede Søstrene deres unyttige Liv i Strid og Uenighed, og den stakkels Hulda maatte taale meget, finde sig i deres Luner og tilfredsstille alle deres urimelige Ønsker; thi da de kjendte hendes gode Smag, saa maatte hun nu daglig mønstre deres Stads, og pynte dem til Prøve. Sabine gik omsider saa vidt, at hun skar en Lok af hendes skønne blonde Haar, og tvang hende til at ordne den paa sit Hoved, i den Tanke at hun saa lignede Stedmoderen. Hulda gav hende gierne sin skønne Lok og bad hende kun om Tilbedelse at anlægge Sorg for sin gode Fader, hvis Død hun ansaae for afgjort og som havde kostet hende utallige Taarer; men det blev afflaaet, som noget der var usømmeligt og modbydeligt ved en Bryllupshøitid.

Ogsaa denne Aften kom Hulda trøstesløs i sit Kammer, og saa til sin Forbauselse den hvide Due slaae medvingerne paa Vinduet; og da hun aabnede det, saa hun noget Glimrende om dens Hals; da haabede hun med veemodig Glæde, at den bragte hende den røvede Skat igien.

Duen bragte virkelig et Billede, og vistnok ogsaa denne Gang i et Baaend af Brillanter, hvil-

ket hun hurtigt tog fra den og lod den flyve igien, for strax at glæde sig ved hendes Moders længe savnede Træk. Men hvor forstræffedes hun, da hun istedet for disse, saae Billedet af en skøn ung Mand.

Skielvende lagde hun det hurtigt fra sig, tog det saa Dieblikke derefter igien i Haanden, for atter at lægge det hen, indtil hun ikke mere var i stand til at vende Dinene fra det, og fik det omsider saa kiært, at hun indrømmede det den samme Plads om hendes Hals, som hun tilforn havde givet hendes Moders Billede. Hun spurgte ikke hvo den skønne Mand var, heller ikke hvorfor man havde sendt hende hans Billede; hun følte sig lykkelig ved at eie ham.

Hendes Søstre havde ogsaa denne Gang kunnet mærke en Forandring ved hende, dersom deres egne Anliggender ikke havde sysselsat dem saa meget, og dersom Hulda ikke, istedet for som sidst at vise sig glad og opmuntret, havde været hængsunket i søde Drømmerier.

Nu frembrød den vigtige Dag, da den unge Greve skulde komme, og efter den første Modtagelse, strax skride til Balget af sin Brud, og lade Trolovelsen fuldbyrde. Man havde prydet hele Byen, overalt slagrede Blomsterkrandse; brogede og rigt

broderede Faner, og mange droge ud paa Landeveien for at møde den nye Herre.

Pyndet paa det prægtigste, men ganske tilslørede, ventede de sex Søstre i den store Sal paa Slottet, hvor Brudevalget skulde gaae for sig. Sabine havde i Forveien indsluttet den forhadte Halvsøster i hendes Kammer; thi just paa denne Dag havde hun omsider opdaget, at Hulda var Stedmoderens udtrykte Billede.

Hulda yttrede ikke den ringeste Lyst til at see al den Glæde og Herlighed, som herskede overalt. Det var hende tvertimod fiært, at kunne tilbringe en Time i uforstyrret Tensomhed, for at betragte sit dyrebare Billed, og, som hun ofte havde gjort, fornøje sig med det, som om det var levende.

Reppe havde hun taget det frem, saa gik Døren op, og en gammel Matrone traadte ind med en Kary paa Armen. Hulda, hurtigt skjulende sit Billed, spurgte om hendes Forlangende, og Huldas Hjerte slog høit af Glæde da den gamle svarede: jeg er sendt af Din Moder for at pynte Dig, da Du, som Grev Rudolphs Datter, nødvendigt maa være tilstede ved Brudevalget. Det sidste vilde slet ikke behage hende, og kun den Tanke, at det var hendes Moders Billie, bevægede hende til at give efter. Af sand Betsedenhed kiendte den gode Pige

ikke sine egne Fortrin, og troede ei at kunne behage Greven; men tilføiede dog, at ifald det skulde blive Tilfældet, hun dog ikke maatte være forpligtet til at samtykke.

Den gamle Kone tog hendes Hue af, og under hendes flinke Hænder vorte de nylig affkaarne guldgule Loffer til deres forrige Længde, og bølgede paa ny om hendes skønne Skuldre. Med en mageløs Hurtighed havde hun nu iført hende en hvid Silkefirole broderet med Sploftierner, saaledes at Hulda ikke kiendte sig selv. Da hun nu var bleven prydet med Overflødighed af Brillanter, og tilhyllet med et sort Slør, saa gif hun ind med hende i Salen, hvor hendes Halvsøstre vare forsamlede med deres hele Hof.

I samme Dieblif, som om hendes Indtrædelse havde givet Tegnet, hørte man Alarmen af de Ankommende, ledsaget af Jubelskrig, Trommer og Triangler; og nu fløi de store Porte op, og den unge Greve traadte ind i en kostbar Ridderdragt, men endnu skønnere ved sin herlige Skabning, og det glimrende Følge, som han var omringet af.

Et giennemtrængende Skrig lød nu over hele Salen. Man saa sig om; men i den almindelige Glæde, mærkede ingen, at det kom fra den Tilspørede, som skielvende omfavnede sin Ledsagerinde.

Det var Hulda, som i Greven gienkiendte Originalen til Billedet.

Uandesløs saae hun nu hvorledes han nærmede sig til hendes Søstre, og forventningsfuld og artigt løstede Sløret op paa den Ene efter den Anden. I det han nu langsomt gik videre, og neppe vovede at afløre den Sidste, da herskede en dyb Tausshed i Salen, og Grevindeerne bleve snart blege og snart røde af Fortrydelse, da han omsider løstede det sidste Slør, og forfærdet lod det falde igien, af Modbydelighed over det stygge Ansigt han havde seet, og strax vendte sig fra det.

Efter et langt Ophold, og underen almindelig Forfærdelse, syntes han at fatte sig og spurgte nu: hvor er den 7de af Grev Rudolphs Døttre? O hun er endnu et lille Barn! svarede Sabina, rystende af Ondskab. En dum Gaas! raabte Sybilla; og saaledes henkastede enhver af dem et ufordeelagtigt Ord, indtil han paaastod, at man skulde bringe hende frem. Nu ville Søstrene søge at holde hende tilbage under det Paaskud: at hun var syg, egenfindig, vilde ikke have Klædet sig paa, og deslige Udflugter; men Greven paaastod, at hun maatte komme, og lod hende omsider selv bede at indfinde sig i Salen.

Nu drog den Gamle den ængstelige Hulda frem, og i det hun tog Sløret af hende, sagde hun: det er Rudolphs yngste Datter! Daraabte Greven høit: — „Ja det er hun! hun er den jeg søger! hende eller ingen til Brud.“ Og da Hulda nu ydmyg, og kiærlig saae op paa ham, da sluttede han hende i sine Arme, og alle jublede Lykønskninger til det skønne Par, undtagen de fex Søstre, som fnyssende af Brede og Harmen i lede ind i deres Bærelser.

Da Bielsen nu var forbi, og man skulle gaae til Tasset, traadte den Gamle hen til Bruden og spurgte hende om hun ikke hellere idag vilde blive hos sin Moder? — og Hulda, ved at høre sin Moders Ravn, udbrød i Henrykkelse; og Greven, da han erfarede at hun endnu var i Live, gav med Glæde sit Samtykke.

Da de kom ned fra Slottet, holdt en let Fæevogn med et Spænd raske Hiorter for, beredt til at bringe det skønne Par til det rette Sted. De nødte den Gamle til at stige ind med, men hun undskyldte sig med, at hun endnu havde en vigtig Forretning at afgjøre, og at hun strax vilde følge efter.

Nu gif det flyvende afsked: Stæder, Skove og Landsbyer afveglede for deres Dine; men de

havde ifkun Dine og Dren for hinanden; og da Greven tilstod hende, at han allerede havde elsket hende i hendes Billede, da tog hun hans frem, for at lade ham formode samme Lykke.

Nu saae de sig uventede uden for et herligt Pallads, og Hulda troede at drømme, da hun saae sin Moder og Fader komme hende imøde.

Fru Trude — thi at hun var den Gamle har vel enhver giættet — kom nu til at indbyde dem til Taffet, og de fulgte hende, uden dog at nyde een af alle de fældne Retter, som bleve fremsatte for dem; thi Glæden havde allerede mættet dem.

Hulda erfarede nu, at Fru Trude, da hun havde seet hvor inderligt oprigtigt Grev Rudolph angrede sin Bildfarelse, da han ville søge Døden, havde indført ham paa hendes Slot. Her fandt han sin elskede Bertha igien, og levede ved hendes Side saa glad og fornøiet, at han kaldte Slottet hans jordiske Paradiis, og besluttede aldrig at forlade det.

Da Taffet nu var forbi, traadte Fru Trude efter en kort Fraværelse meget alvorlig hen for Giessterne, og bad dem at følge hende, for at see om hun forstod at dømme rigtigt. Med bange Anelser lode de sig lede ned til Slotsgaarden, hvor hun aabnede en Port, som førte ud til en med høie

Mure omringet Egn, som sparsomt var bedækket med Efterhøstens Grøde. Paa denne viste hun dem sex Høstblomster, Tidløse kaldte, som vare bestemte til at bortdrømme deres Planteliv i en kiedsommelig Eensomhed.

Kald mig ikke stræng — sagde hun, da hun saae Medlidenheden paa alles Ansigter. Have de ikke — vedblev hun — hengivne til Dovenskab, gavnet Verden saa lidet, som nu, da de tilbringe deres Dage ledige, men dog skyldfrie; imedens alle de, hvis Plageaander de vare, i Fremtiden maae prise sig lykkelige ved at være befriet fra det Helvede, at være i Nærheden af dem. Her staae de i stille Roelighed uden Fornødenheder og Luner, ligesom uden Ondskab og Misundelse. De have nu Tid til at erkiende og angre deres Feil; og finder jeg at de gjøre det, saa skal jeg heller ikke være grusom.

Alle, selv Grev Rudolph, maatte tilstaae, at de sex Søstre havde vel fortient deres Straf.

Derpaa førte det unge Par, i den samme Vogn som de vare komne i, og som Fru Trude forærede dem til Brudegave, tilbage til deres Slot, hvori de levede tilfreds og lykkelige, og tillige fremmede deres Undergivnes Held og Lykke; og ville de engang gjøre dem en sand Fornøjelse, saa satte de sig Reevognen og besøgte deres Kiære i Fru Trudes Pallads.

Da de længere hen i Tiden medbragte deres Børn, Sønner og Døttre, saa erfarede disse den underfulde Begivenhed med deres rænkefulde Taster, og de Feil, i hvilke Lediggang havde styrket disse, og de kaldte dem, sig selv og andre til Advarsel, kun: De do vne Piger, hvilken Benævnelse de lignende Blomster siden efter have beholdt.

Om Fru Trude isøvrigt har fundet Grevindersnes Anger saa oprigtig, at hun kunde tilgive dem, derom veed Eventyret ikke at fortælle noget.

H e n r i e t t e.

(En Fortælling i Breve.)

Første Brev.

Henriette til Lovise.

E. den 30 Mai 18..

Seel hvor jeg iler, dyrebare Veninde, at opfylde mit Løfte at skrive Dig til. Neppe ankommen her, sidder jeg allerede med Pennen i Haanden, og siger Dig: at jeg hiertelig elsker Dig! at Skilsmisssen fra Dig var det Svangeste for mig, at jeg endnu stedse savner Dig overalt.

Min Moder, Søster Ane og Broder Fredrik kom mig imøde paa den sidste Station ved L., og Glæden var paa begge Sider saa stor, at vi fældede Taarer. Alligevel er det dog stedse for mig, som om jeg ikke er ret hjemme iblandt mine Egne. I de 3 Aar jeg har været i D. er jeg voget min Moder over Hovedet; og istedet for den lille Zette, som der stedse var noget at dadle ved, seer man nu en vogen Pige, imod hvem hun, uden at ville det, iagttager en vis Forlegenhed, som er ubehagelig for hende, og endnu mere for mig; men jeg er overbevist om, at den snart vil ophøre saasnart hun kun engang har fundet Leilighed til at staaende paa mig. Det vogter jeg mig nu vel for, men — det er Du vist enig med mig i — længe vil det ikke kunne undgaaes. De svage Sider komme dog, saa omhyggeligen man endog skjuler dem, ofte frem imod vor Billie, og man maa være glad, naar det kun er svage Sider, og ikke grove Feil. Jeg frygter derfor at hun vil mærke, at de gamle Baner, især med Hæftighed, der allerede som Barn var mig egen, og hvorfor hun lod mig komme bort fra sig, endnu ikke ganske ere udryddede.

Ogsaa for mine Sødskende er jeg, ligesom de for mig, bleven fremmed. Ane er nu næsten 12

Aar, og for denne Alder stor og klog. Vor fiære
 Madame Gern vilde maaskee kalde hendes Nyhgier-
 righed, Næsvished; imidlertid gjør hendes Hierte
 stedse godt igien, hvad hendes noget stærrende Bitt-
 tighed, eller hendes høiroftede Tunge har gjort il-
 de. Imod mig har hun endnu ikke ladet den spils-
 le; men vel i min Nærværelse mod Broder Frederik
 og, hvad der endnu behager mig mindre, mod Ties-
 nestefolkene. Den første betaler hende med lige
 Mynt; men disse stakkels Menneſker maae døje
 hendes Piller, og blive de fortrydelige, saa er hun
 uartig. Saasnart jeg har forhvervet mig hendes
 Fortrolighed, vil ieg alvorligen kæmpe mod denne
 onde Aand; hun er for godmodig til at det ikke
 skulde lykkes mig at forjage den. —

Med Frederik gaaer det mig allerforunderligst.
 I hans første Aar vilde han slet ikke voxe, og nu
 er han stor, som min Fader var; han vil nu selv
 paatage sig Handelen, da han er myndig. Da jeg
 første Gang saae ham overfaldt mig en uvilkaar-
 lig Undseelse, og det forekom mig, som om jeg
 maatte holde mig tilbage og undgaae hans bro-
 derlige Omfavnelser.

Imidlertid vil mit elskede Hiem endnu slet ikke
 behage mig som tilforn, saa meget Skjönt det og-
 saa har. Mine Dine, i 3 Aar vante til D's yns-

lige Omgivelser, glide hen over den vide Flade, og søge forgiæves Høie og Bierge til Hvilepunkter.

Dette forstyrer dog den inderlige Følelse af Velbehag, hvormed jeg igien saae det Huus hvori jeg er født, min Barndoms Legeplads. Her er ethvert Sted helligt, og overalt opvaagne dyrebare, men ogsaa smertelige Erindringer. Pladsen ved Bordet, hvor min gode Fader sad, Vinduet ved hvilket han pleiede at ryge sin Morgenpibe, og i Særdeleshed hans Kammer, hvor alting endnu ligger og staaer, som om han kun var gaaet paa Comptoiret; o Louise! det har afløffet mig mange Taarer.

Endnu har jeg ikke seet nogen af mine gamle Bekjendtere, dog vil min Moder idag begynde at aflægge Besøg med mig hos vore Slægtninge og Venner, og det er Marsagen hvorfor jeg allerede nu slutter dette Brev, uagtet jeg endnu har meget, meget at sige Dig.

Hils alle mine Kiære, især Madame Gern, som jeg først vil skrive til naar jeg igjen er bleven hjemme her; og skriv mig endelig til, saasnart Du faaer et Dieblif for Dig selv.

Andet Brev.

Henriette til Lovise.

E. den 26 Mai 18.

Uden at oppebie Dit Svar, min Lovise, skynder jeg mig til Skriverbordet, for at meddele Dig, hvad Mærkværdigt der er mødt mig i de sidste noget urolige Dage. Vel er det intet Eventyr, som jeg har at fortælle Dig, ikke engang mere, end hvad det daglige Liv tilbyder; men jeg føler en Trang til at betro Dig, min kiæreste Veninde, enhver Tanke, og der vil vist hengaae lang Tid inden jeg lærer at aflægge denne søde Bane.

Som jeg allerede har tilskrevet Dig, gif jeg med min Moder og Ane for at fornøye gamle Beskiendtskaber. Det glædede mig at see min gode Moder glad og fornøiet; deraf, og af den inderlige Tilfredshed, hvormed hun, som ellersielden gaar ud, paatog sig at føre mig omkring, maae jeg slutte, at den Fremgang, som jeg i mange Henseender har gjort i D., har fyldestgjort hendes Ønsker. Dette er mig nu vist nok kiært, men ængster mig dog; thi dersom hun vil beholde mig længere hos sig, og skulde finde, at det endnu stedse koster mig Umage, at beherske mit opfarende Væsen, som un-

dertiden kommer over mig, naar jeg føler mig fornærmet, eller et Ønske, selv et Arbeide ikke er lykkedes for mig; o, hvo veed om hun da endnu vil være saa fornøiet med sin Henriette! O, jeg forglemmer aldrig hvad vor Pleiemoder ofte har sagt:

„Uddannelsen af vore Talenter opveier ikke endog kun een umoralisk Egenkab!“

Du kan sige hende dette, og at det er mit alvorlige Forsæt, at bekæmpe min Feil, saalænge indtil jeg har seiret over den, og det vil vist glæde hende at erfare, at Erindringen om hendes Lærdomme ogsaa bærer gode Frugter i Fraværelsen.

Vi gik allerførst til to gamle Tanter, som stedse har elsket mig, og nu modtog mig med al mulig Hjertelighed. De spurgte mig om mange Ting angaaende D., og det forundrede mig ikke, at man fandt mine Svar tilfredsstillende, da deres Spørgsmaal aldeles ikke oversteeg mine Kundskaber.

Til en Prøve paa mit musikalske Talent maatte jeg spille paa Piano for dem; og saa utilfreds jeg selv var med det jeg spillede, saa syntes de dog at være meget henrykte derover, især over min Sang. Tante Veronika, den yngste ugifte Søster, beklagede meget at man ikke havde sendt hende til D. for

at have fuldendt hendes Opdragelse. Som om Stedet var Hovedsagen? — og ikke Opdragerinden.

Siden efter aflagte vi et Par ubetydelige Besøg, hvorom jeg intet veed at sige.

Dagen derpaa gif vi til Fahrlands, om hvem jeg allerede i D. har fortalt Dig meget, og nu ogsaa vil skrive meget.

Allerførst maa jeg sige Dig: at imellem denne og vor Familie, som tilforn ved Venstabs- og Handels-Forbindelse være hinanden meget kiære, har siden min Faders Død indfunden sig en vis Kulde, hvis første Følger var, at man ikke mere har tænkt paa den aftalte Forbindelse imellem Aurora, den ældste Datter, og min Broder, og at Aurora er forlovet med en ung, almindelig agtet, og, som man siger, meget riig Kiøbmand, som først for kort Tid siden er kommen tilbage fra sin Reise, og som jeg slet ikke erindrer at have seet tilforn.

Førend jeg tog til D., havde Aurora, som var et Par Aar ældre end jeg, og allerede dengang gjorde megen Opsigt for sin Skionhed, antaget en Tøne imod mig, hvilken ofte bedrøvede mig meget, og som ogsaa var ubehagelig for min Moder, der i hiin Tid ikke sieldent trøstede mig over de Krænkelser, som jeg nu engang ikke kunde bære med Taalmodighed. Erindringen herom, har vel bevæget hende til at

føre mig fremfor andre Steder til Fæhrlands; maaſtee kun for at ſee, hvorledes man nu vilde modtage hendes Datter, hvis Fortrin hun med Moders kiærlighed ſeer igiennem et Forſtørrelſesglas.

Da vi kom, fandt vi Madame Fæhrland ene med ſin anden Datter Sophie, og blev modtaget af Moderen med ordrig Høflighed, af Datteren derimod, ſom jeg altid foretrak for Søſteren, med ſandt Venſkab. Efter en kort Samtale, ſom kun havde Værd for mig og Sophie, vilde vi bort igien; men Madame Fæhrland, ſom ſkal være ſtolt af hendes Datters Forbindelſe med den dannede og rige Horſt, bad os meget at biev lidt, da Aurora ſnart vilde komme hjem med ſin Fader og Brudgom fra en Tour udenfor Porten.

Mig var dette meget kiært; thi Sophie indtog mig ſtedſe mere og mere. Hun er intet mindre end ſmuk, og hendes Blegghed, ſom viſer at hun er ſygelig, er ikke til hendes Fordeel; men i hendes hele Væſen, og fornemmeligen i hendes blide Dine ligger der et ſaa rørende Udtryk af Godmodighed, ſom viſt intet ſøgende Hierte kan modſtaa.

Efter ſaa Minutter kom de hjem; Aurora hoppede meget pyntet foran ind ad Døren, og efter en meget flygtig Hiſſen til min Moder, vendte hun ſig til mig, for, ſom tilforn, at affærdige mig med et

nedladende Nis; dog, næsten forstræffet over, at jeg, som i hendes trettende Aar næsten lignede et Børn, nu var voksen, blev hun staaende, og neiede høfligt, men koldt for mig. Herr Fahrland nærmede sig til mig med Velvillie; og jeg kunde see, at det kom fra hans Hierte, da han rørt omtalte min Liighed med min Fader, hans forrige Ven.

Herr Horst blev taus, og syntes at betragte os alle fra Vinduet, hvorhen han efter de første Høflighedsbeviser havde trukket sig tilbage, indtil hans Brud næsten med Magt trak ham ind i vor Samtale; dog talte han kun lidet, og var saa adspredt, at han endogsaa noget uartigt besvarede sin Bruds Drillerier herover.

Omsider toge vi Afsked, dog ikke førend vi havde modtaget Herr Fahrlands indstændige Indbydelse at tilbringe den følgende Dags Aften paa hans Nyttsted; thi Erindringen om det gamle Venstabs lod til at have giordt alvorligt Indtryk paa ham.

Min Moder, som desuden var træt, vilde ikke besøge flere den Dag, og det var mig kjær; thi i mit Hoved frydsede sig mange Tanker, som jeg i Stilhed ønskede at ordne. Frederik var allerede kommen fra Comptoiret, og Ane, som mangan Gang kan være ganske pudseerlig, foreslog ham at fri til Aurora: — „thi af Giftermaalet med Horst,“ —

sagde hun — „bliver der intet. Han stod i Binduet, som en Støtte, og hun hoppede omkring ham som en skøn Fugl, der vil vise sine brogede Færdre! Og saa Du vel, Frederik! naar saadan en Støtte eengang vender sig om, saa kan den lette Fugl slagre eller sidde stille, det hjælper altsammen intet.“

Frederik loe, men Moderen bebrejdede hende hendes Narrestreger, og gav hende Strikketøiet i Haanden.

Det er allerede fildigt; ieg maa lægge mig; dog slutter jeg ikke dette Brev førend i Morgen, og fortæller Dig da, hvorledes det har behaget mig hos Fahrlands.

Den 27 Mai.

Saa træt jeg endog er idag, saa vil jeg dog ikke gaae tilsengs, førend jeg har sagt Dig, at jeg i det Hele var meget tilfreds med vort Ophold paa Fahrlands Lyststed.

Indtrædelsen var rørende og smertefuld tillige. Jeg tænkte paa min Barndom, og tilbagekaldte i min Erindring, hvor mangen glad Dag jeg havde henlevet her, og det gjorde mig ondt at see, hvorledes Modens Herredømme havde ombyttet de høie Bøgetræer, iblandt hvilke vi tilforn legede Skiul, med udenlandske Buske, og at see den Græsplet, paa hvilken vi tilforn glade sprang omkring, gien-

nemstaaren af ziirlige engelske Gange. Aurora spurgte mig: om det ikke er meget skønnere saaledes? — og jeg takker hendes Letfindighed, som uopmærksomt drog hende fra en Gienstand til en anden, at hun sparede mig for Svaret. Lad det ogsaa være skönt — havde jeg maattet sige — saa er det ikke det Gamle, det kiære Gamle! — Her herskede Venskab i fortrolig Enighed; ved Slangegegængene er det udartet til Høflighed.

Den gamle Fahrland talte ogsaa idag meget med mig, han sagde igien Du til mig ligesom i gamle Dage, og kaldte mig sin kiære Zette. Det glædede mig; og ved Erindringen om min gode Fader, følte jeg en barnlig Hengivenhed for ham. Han er sikkert ogsaa god, og det var vist ikke hans Skyld, at det gamle Venkabsbaand blev opløst! — Efter min Faders Død saae man, at han havde tabt meget ved sin udenlandske Handel, og at hans Formue langt fra ikke var saa betydelig, som man havde troet. Nu havde da den stolte Madame Fahrland ikke mere anseet vor Frederik for et passende Parti for Aurora, og trukket sig høfligt tilbage fra Moder. Efter den Tid, da vort Huus igien steg i Velstand ved mange lykkelige Omstændigheder, da begyndte man igien at nærme sig paa ny; men min Moder, altfor dybt krænket, lod som om hun ikke forstod

det. Nu kom den rige Horst tilbage fra sin Reise, og blev saa Maalet for hendes Ønsker.

Foruden Horst, vare der flere Gæster tilstede, som jeg deels havde kiendt tilforn, deels første Gang saae idag, og Selskabet var ret muntert. Vi unge Mennesker legede Selskabslege, og da vi vare trætte, satte vi os i en smuk Salon, og traf Lod om, hvem af os der skulde fortælle en Historie. Loden traf Horst, og uden at vægre sig, fortalte han os En, som morede os meget. Jeg skal skrive den, vistnok paa min Bliis, og sende Dig den, som Du da kan meddele vore Veninder hos Madam Gern. Til Giengjæld venter jeg, at Du ligeledes sender mig det Nyeste, som Du af slige Ting har hørt. Jeg har her de samme Aftenunderholdninger, som glædede os saa meget i D., hvor vi ved vort Haandarbeide, skiftedes til at fortælle et Eventyr og siden nedskrive det; og jeg er allerede rykket vidt frem i min Rigdom af Fortællinger. Une er ganske henrykt derover, og min Moder og Frederik høre opmærksomt paa mig, og de have lovet mig, herefter selv at fortælle. Dette vil for Dig og mig bidrage til at udvide vor Brevvegling.

Aftenen blev isvrigt tilbragt ret behageligt, og det kiereste for mig var: at Sophie stedse mere, og mere sluttede sig til mig. Hun er virkelig en fortræffelig Pige, og vinder jo mere man lærer at kien-

de hende. Jeg haaber at hun skal, vel ikke erstatte Din Nærværelse, men dog lade mig mindre savne den. Bistnok mangler hende Din Munterhed, som saa ofte indtog os, og bragte os fra den alvorligste Stemning til Spøg og Latter; et artigt stille Gesmyt, har jo ogsaa sit Værd; og jeg troer at mit Venskab kan blive en Trøst for hende, som er saa nedbøiet af legemlige Lidelser, og dette allene er tilstrækkelig for mig, til at hellige hende min største Omhyggelighed.

Det er snart Midnat; altsaa: lev vel!

Tredie Brev.

Lovise til Henriette.

Den 30 Mai 18..

Du troer vel, min hjertens gode Zette, at jeg led mindre ved vor Adskillelse, end Du? — O da tager Du ganske feil! har jeg endog i Afskedens Taa-
rer maattet lee, da den gamle Katharina, Din Led-
sagerinde paa Reisen, med et Knix vilde række Vesten
med Tærten i, og hun lod den falde paa Ga-
den, og havde ondt for at redde den fra et Par

Hunde, som gave sig i Færd med den — saa følte jeg dog, at jeg med Dig mistede min bedste og kæreste Veninde.

Du er meget lykkeligere end jeg. Du reiste for at see Din Moder, Broder og Søster igien. Jeg staaer ene i Verden; Sødsfende havde jeg aldrig, og førend jeg endnu kunde tænke, berøvede Døden mig Fader og Moder. I Dig havde jeg en Veninde og tillige en Søster, og skulde nu ikke klage over, at jeg maatte skilles ved Dig! —

Alligevel vilde det være Uretfærdighed af mig, at klage over min Skiebne. Maatte dog andre i mig see Exempel paa, hvorledes Gud antager sig den Forladte. I Moders Sted tog Madam Gern mig i sit Huus, og Du kan selv domme, om jeg nogensinde har savnet en Moder. En forræffelig Mand blev min Formynder og sørgede faderlig for mig. Nu manglede mig endnu en Søster; da kom Du, som jeg frem for alle mine Lege søstre fik alermestst kjær, og indtog hendes Plads. Bistnok er Du igien skilt fra mig; dog ikke fra mit Hierte, og det ikke høit nok priiste Skriftsprog er jo et Foreningsmiddel, til at føre os ret ofte sammen, indtil vi igien komme til hinanden for aldrig mere at skilles ad, hvilket jeg med Visshed haaber, endstøndt jeg ikke kan begribe hvorledes.

Dine Breve have glædet mig meget. Fahrenlands Familie interesserer mig ved dens Forskiellighed; Aurora dog kun, for at erfare hvorledes det vil ende sig med hendes uforstandige Væsen; thi jeg vil ikke dølge for Dig, at jeg maa sige med Ane: „Af dette Gistermaal bliver der intet.“ Horst er formodentlig bleven indtaget af hendes Skjønhed; men dersom han ikke selv er en forfængelig Nar, saa maae hun sikkert tabe hos ham, naar han nærmere lærer at kiende hende.

Din Broder vil vel heller ikke græmme sig over at han ikke faaer Aurora; maaskee Sophie behager ham? jeg har selv faaet hende hiertelig kjær, og med hende vilde han vist blive lykkeligere, end med Søsteren.

Nu en Næthed: i en af Dagene begive vi os alle til det nærliggende Binnbjerg. Det har tilhørt en af Madame Gerns Slægtninge, som ved sin Død efterlod det til hende. Det vil vist behage mig meget derude; men hvor meget mere om Du, min Henriette, var her, og jeg ved Din Side kunde seile ned ad Floden! Men det var vel uret at ønske dette; det var formegen Lykke! —

Seer Du? Du kaldte mig altid beskeden, og nu, da jeg med Taknemmelighed skulle tage imod denne Fornøjelse, som en trøstende Udspreddelse, paa en

Tid da Tabet af Dig gjør mig saa smertelig ondt, nu giver jeg Dig selv et Beviis paa, at Mennesket aldrig er tilfreds, om hans Skiebne endog sender ham det Bedste.

Siden Du kom bort, er alt, hvad der ellers behageligt sysselsatte os, ligesom ophørt; selv med at forelæse og fortælle i de fiære Aftentimer er der ikke fremkommet Noget, som jeg agter det Uimagen værdt at nedskrive for Dig. Nu borttager vistnok Spadsereturene megen Tid, og kun naar vi gaae hen etsteds, hvor vi have i Sinde at blive om Aftenen, tage vi en Bog med, eller fortælle hverandre noget. Formodentlig skal Opholdet paa Wiinsbierget, naar vi sidde i det Grønne, med det herlige Landskab udbredt for os, og drikke vor Thee, paa ny oplive denne Fornøjelse, og da meddelele jeg trolig, hvad der synes mig bedst.

Ansée det ikke som en Gave, kun som et Beviis paa min Kiærlighed, at jeg tilsender Dig det Glor, som jeg begyndte at brodere paa, imedens jeg endnu havde Dig hos mig. Mynsteret behages Dig, jeg lovede at tegne det for Dig; men jeg opsatte det med Forsæt, fordi jeg da strax bestemte det for Dig. Dette fremmede Arbeidet; thi den

Tanke, at Du skulle høre det, gjorde at jeg arbejdede med Lyst.

Fra Biinbierget skriver jeg atter til Dig. —

Fjerde Brev.

Henriette til Madame Gern.

L. den 2 Juni.

Billigen havde jeg skullet hellige dem, min elskede Pleiemoder, de første Linier, som jeg skrev efter min Ankomst til mit Hiem, men de befalede mig selv, at lade den første Tid gaae over, for ikke at fornøye Skilsmiissens Smerte for Dem og mig. Dette har jeg gjort, og dog længe mit Hierte endnu stedse efter Dem, ligesom et Barn efter sin Moder, og ingensinde vil det blive anderledes; aldrig skal jeg forglemme hvad De har gjort for mig, med hvormegen Kiærlighed og Taalmodighed, De overbar med mine Feil, og stræbte at forbedre mig, og hvorledes De sørgede for, at jeg kunde lære ret meget Skjønt og Nyttigt. Dette alene skulde daglig erindre mig om Dem, dersom mit Hierte end ikke gjorde det, og jeg maa kun beklage

at jeg længe ikke har anvendt den ædle Tid saaledes som De ønskede det, og betænker jeg, hvad jeg endnu kunde have lært hos Dem, saa erindrer jeg hyergang deres Ord:

Intet Tab i Verden er saa uopretteligt, som den tabte Tid!

Om alt hvad der er mødt mig her, skriver jeg intet til Dem, ikke af Mangel paa Fortrolighed, det veed De selv, men for ikke at bebyrde Dem, hvis Timer have en saa vigtig Bestemmelse, med Ubetydeligheder. Derimod skriver jeg alt til min kære Louise, der kan meddele dem, det hun ikke finder altfor ubetydeligt.

Min Moder og Sødsfende anbefale sig i Deres venlige Erindring; men fremfor alle anbefaler sig til Deres Hierte og uforanderlige Belvillie, ved Høiagtelse og Erbødighed

Deres Henriette.

Femte Brev.

Henriette til Louise.

L. den 10 Juni.

Imedens Du opholder Dig ved Elbens skønne Bredder, og fra Wiinlandene overskuer den paradisa-

siste Egn, vil jeg, som nu engang for alle maae berette Dig Alt, fortælle Dig om Dands og Spil, der vistnok ikke henhøre til Sommerens Glæder; men heller ikke paa denne Aarstid forsmaaes af den glade Ungdom.

Vi bleve for nogle Dage siden indbudne til Commmerceraad M's Fødselsdag, og fandt der et stort og glimrende Selskab. Der blev sjunget og spilt, og derpaa dandset til langt ud paa Natten.

Du veed hvormeget jeg elsker en munter Dands og hvorofte I maatte erindre mig om Maadehold. Saaledes gif det ogsaa her; jeg dandsede af min hele Siæl, og Tante Veronika, som var tilstede, og som elsker mig saa ømt, at hun for min Skyld ofte er uretsfærdig mod Andre, hviskede til mig, den ene Gang efter den anden istedet for at holde mig tilbage: „Du danser som en Engel! Aurora er intet mod Dig!”

Min Moder, som havde overdraget Tante Tilsynet med mig og Ane, spille i Sideværelset; og altsaa var der Ingen, som kunde standse mig i min Dandselyst; men efter en rast Balts traadte Horst hen til mig og bad mig venligt, men dog ogsaa væmodig alverligt, at tænke paa min Helbred; — „jeg har” — sagde han — „saa ofte oplevet sørgelige Exempler, paa de skræffelige Følger, som

lidenskabelig Dands fører med sig, til at jeg ikke skulde tillade mig at advare Dem. I Særdeleshed naar Livet staaer paa Spil." —

Her afbrød han og førte mig hen til en Stol, hvor han tog Plads hos mig, og vedblev at tale om Dandsens Skadelighed, og det med en Betsalenhed, som jeg ikke havde ventet, og som først da ikke mere var mig paafaldende, da han sagde: jeg har selv mistet en elsket Søster, hvis Lidenstabs for Dands lagde hende i Graven.

Han taledes derpaa om forskjellige Gienstande, og saa behageligt, at det blev mig let ved hans Side at see paa Dandsen med Rolighed, og at jeg — da man sagde ham at Madame Fahrland vilde tale med ham — ret gierne gav ham det Løfte at skaane mig.

Tante kom derpaa til mig, og spurgte mig ivrigt, hvad jeg havde talt med Horst? Jeg gientog det uden Tilbageholdenhed, og hun meente: han burde kun bekymre sig om sin Brud, som endnu ikke havde sat en Dands over; og det var urigtigt af mig, at underholde mig saalænge med en Forsøvet, hun havde allerede fra mange Sider bemærket skarpe Diekast til mig.

Imedens hun endnu talte, gif Madame Fahr-
land forbi os, hun hilsede Veronika, men mig vær-
digede hun ikke et Niekast. Er det da en Forseelse
paa et Sted, som dette, at tale med en ung Mand,
han være nu forlovet eller ikke?

„See mit Barn“ — svarede hun — „i Grun-
den er det vistnok ikke, især naar det skeer i Foræl-
dres og Slægtninges Paasyn; men en Pige maae
uophørligen være opmærksom paa sine Handlinger,
da den onde Verden sædvanlig fordreier det uskyldigste,
som hun foretager sig, og sætter det i et
ufordeelagtigt Lys. Du kunde ikke undgaae det,
da Horst talte til Dig; og alligevel lader Fahr-
lands Dig nu undgiælde for det!

Her traadte Ane hen til os. — „Der er en
Sammensværgelse imod Dig!“ — sagde hun —
„Aurora, uden at lægge Mærke til min ubetydelige
Person, bad den Herre, med hvem hun nu havde
dandset, at anmode hans Benner ikke mere at tage
Dig op til Dands. Han var villig dertil, dog ville
han vide Aarsagen til hendes Uvillie mod Dig. Du
syntes — sagde hun — at lægge an paa, at be-
røve hende sin Brudgom, og da fandt han at det
var en billig Straf.

Jeg maae oprigtigt tilstaae Dig, at hendes
Letfindighed — jeg vil ikke kalde det Ondskab —

opbragte mig. Den gamle Hefstighed vaffes levende hos mig, og jeg vilde allerede have ileet hen til hende og gjort hende Bebreidelser, da mine Dine uvilkaarligen faldt paa Horst, som stod ved Siden og virkeligen bedrøvet faae hen paa Aurora, hvis Opførsel vistnok ikke stemmede overeens med hans redelige Tænkemaade, — da følte jeg mig bevæget, og tænkte: det stakkels Menneske har jo ikke gjort andet end advaret mig, og det udlægger man ham til Onde. Hvorfor skulde det da gaae mig bedre? da det var mig, som ved min ulyksalige Dandseslyst gav Anledning dertil. Nu har jeg virkelig alvorligt foresat mig, at aflægge denne Feil, og det skal virkelig blive hans Fortieneste at have helbredet mig derfor.

Jeg gik nu med Ane hen til Spilleborden, hvor min Moder sad. Partiet var just til Ende, og da hun reiste sig, stod Madame Fahrland i Nærheden saa det havde været uartigt ikke at tale til hende. Efter at begge havde spurgt til hinandens Befindende, vendte Madame Fahrland sig til mig. — „Den kiære Jette,“ — sagde hun — „har dandsset meget og skönt, og er bleven almindelig beundret, kun min Svigersøn følte sig krænkert derover! Ikke, som om Aurora havde dandsset mindre smukt, men

en ung Mand stræber altid efter at forskaffe sin Brud almindelig Hyldest."

Dersom Fyrtrydelsen ved disse Ord ikke havde viist sig tydeligt paa hendes Ansigt, saa havde jeg taget det for den rene Sandhed, og det vilde have gjort mig ondt, at finde Falskhed i Horst's Bestræbelse at afholde mig fra at dandse. Imidlertid smertede det mig dog endnu mere, at man kunne troe om mig, at jeg skulde være istand til at lokke en Mand til mig, om han end ikke tilhørte en Anden.

Min Moder sølte den Haan der laae i hendes Ord, og svarede tvetydigt: "Jeg haaber at Tette ikke stræber efter at kappes med den skønne Aurora, som jo staaer saa fast paa sin Plads, at ingen kunde gjøre hende den stridig."

Hun vedblev endnu at tale, da min Tante hentedede mig ind i Dandsesalen. Det Ophold jeg havde gjort — meente hun — havde varet længe nok; jeg kunde nu gierne begynde at dandse igien. — Men hvad hun ikke havde troet skete virkelig: Ingen tog mig op. Allerede saae Aurora med triumpherende Diekast, da Horst med en forunderlig Hurtighed ilede hen til mig, og bød mig Haanden til en Dands.

Give ham Afslag turde jeg ikke, og dog sølte jeg efter hvad der var hændet denne Aften, en ube-

skrivelig Angst, som ikke ophørte førend Dandsen var til Ende.

Jeg blev meget glad da Moder vilde bort, og kom mismodig hjem, og denne Mismodighed følger mig endnu idag.

Siette Brev.

Lovise til Henriette.

Den 28 Juni.

Hvilken Forskiel, min Henriette, imellem Din Leve-
maade og min! Du flakker omkring i Selstaber
og paa Valler; jeg vandrer op og ned af Viin-
bierget, over blomsterrige Enge, langs med Elbens
Bredder. For dig lyse utallige Boglys fra glimrende
Krystaller; for mig lyser Solen i Morgen og
Aftenstunden — og naar den gaaer ned for at lyse
for en anden Verdens Deel, saa spreder Maanen sine
Sølvstraaler over Bierg og Dal, og gynger sit Billede
paa Vandets Overflade, og Millioner Stierner blin-
ke ovenfra ned i Floden. Dine Dine forlyste sig
paa pragtfuld Pynt og glimrende Stene; mine paa
brogede Blomsterenge og bølgende Korn-Marker,
som modnes til Høsten.

Istedet for Dine kunstige Symphonier lyder Sengen af Lindens Beboere for mine Dren, og hvad der overgaaer alt andet : jeg er munter og glad, og mit Hjerte slaaer roligt og let medens Du, udsat for Misundelsens og Skinsygens Forfølgelser, allerede nu føler Utilfredshed at betynde Din unge Siæl, og Sorg og Engstelighed at true Dit Bryst.

Alt dette min Zette, som Indledning til det, jeg endnu gierne vilde sige Dig. Jeg har læst Dit sidste Brev allene, og derefter med vor moderlige Veninde, og i Forening med hende beder jeg Dig : kom endnu engang tilbage til os! — Kom det er godt for Alle. Du er gaaet for tidligt til Dit Hiem ; til derfor tilbage til os igien, og opbeeie her den rette Tid.

Det skal være mig kjær for Din Skyld, om Du endnu ikke ganske forstaaer mine Ord, mundtlig skal jeg forklare dem for Dig. Madame Gern vil derfor skrive til Din Moder, og bede om Tilsladelse for Dig til at dele det herlige Ophold med os paa Biinbierget, hvor vi, tænke Dig vor Glæde, skulle blive til Biinhøsten.

For kort Tid siden hørte vi en Fortælling, som skal grunde sig paa en virkelig Tildragelse. Jeg har nedskrevet den for Dig, og sender den hermed —

Skulde den ikke interessere Dig nu, saa kan du glæde Ane med den. Hils hende venlig fra mig.

Syvende Brev.

Madame Gern til Henriettes Moder.

Den 9 Juni.

Tilgiv mig, ærede Frue, at jeg giver mig den Frihed at tilskrive Dem i et Anliggende, som ikke er mindre vigtigt for Dem end for mig. I hele 3 Aar indrømmede Dem mig Moderrettighed over Deres gode Henriette, og min inderlige Kiærlighed for hende bør strække sig videre, saalænge jeg troer, at det kunde være gavnligt for hendes Fremtid.

En Brevvevling, som hun fører med Lovise, og som denne med Henriettes Billie, meddeler mig, har underrettet mig om alt, hvad der er mødt hende siden hendes Tilbagekomst i hendes Fædrenehjem.

Fæhrlands Familie er mig ubekendt; men jeg kender noget til Auroras Brudgom, den unge Horst. Hans Moder blev opdragen her, og var min Veninde, og dersom Sønnens Hierte kun er halvt saa godt som Moderens, saa gør det mig

ondt, at hans Valg er faldet paa en Pige, saa forfængelig og leifindig som Aurora. Men, har han overilet sig, saa maa han bøde derfor, da han, som ærlig Mand, ikke kan tage sit Ord tilbage uden de allervigtigste Grunde; thi intet er mere ufordelagtigt for hende, end at hendes Brudgom forlader hende. Her vilde Aurora dog være retfærdiggjort, naar hun kunde give en Anden Skylden for at have revet ham fra hendes Hierte; og efter hvad jeg har Grund til at troe om hende, saa er jeg overtydet om, at hun vilde benytte den ringeste Skingrund til at lade det gaae ud over Henriette.

Dette er det nu som foruroliger mig og Lovise. Deres elskværdige Datter kan ikke gjøre for at Horst erkiender hendes Bærd, og at Auroras Uværd nu falder ham saa meget mere i Sinene. Vi som kien-
de hendes rene Siæl, hendes strænge Følelse for Ret og Uret, finder dette tilstræffeligt til hendes Retfærdiggjørelse, men det finder Verden ikke, som saa gierne tager Skinnet for Sandhed, og hvis Morskab det er, at bagtale Ustyldigheden.

Derfor beder jeg Dem kun at betro mig Henriette paa en kort Tid. Under hendes Fraværelse fuldbyrdes, eller ophæves Auroras Forbindelse med Horst, og i sidste Fald kan man ikke give Henriette Skylden derfor.

Skulde disse Grunde ikke ganske overtyde Dem, da en ny Adskillelse fra Henriette maae være tung, saa tilføier jeg endnu Een og den Vigtigste.

Horst skal være en smuk aandrig og godmodig Mand, og at han tager den meest levende Andeel i Henriettes Skiebne, kan man ikke miskiende. Men ifald han nu gjorde Indtryk paa hendes uskyldige Hierte? Det er jo en ganske naturlig Følelse, at en ung uerfaren Piges Hierte aabner sig for den Venlighed og Velvillie, hvormed man kommer hende imøde. Dersom det nu er Tilfældet, at han har forhvervet sig hendes Taknemmelighed, som ikke er usandsynligt, var det da et Under ifald der i Henriettes bløde Hierte vaagnede en Stemme, som blev hans Talsmand, og truede hendes Rolighed? —

At denne Stemme maaskee allerede nu er vaft hos hende, frygter jeg for, omendstiondt jeg tvivler om, at hun endnu forstaaer den. Derfor er det nødvendigt, at hun bortfiernes fra hans Nærværelse, under Anseende af, at man forekommer et af hendes Vndlingsønsker; og derfor beder jeg Dem endnu engang at sende hende til mig, førend det maaske er for sildigt. Venkab og Moderkiærlighed skulle pleie hende her, og sund paa Siæl og Legeme, skal hun, haaber jeg, vende tilbage til Dem igien.

Ottende Brev.

Henriette til Lovise.

Hvormeget har jeg ikke at fortælle Dig, min Lovise! Du vil maaskee kalde mig snaksom, fordi jeg nedskriver enhver Ubetydelighed? dog nei, det gjør Du ikke! Du kalder ikke det Ubetydelighed, som angaaer mit Hjerte! —

Du erindrer, at jeg har fortalt Dig om et, vel ikke prægtigt, men dog ganske smukt lille Lyststed med Have ved, som vi eie noget udenfor Byen. Det er et temmelig rummeligt Huus, hvor vi sædvanligen tilbragte den skønneste Aarstid. Efter min Faders Død behoe vi det ikke mere, dog elsker jeg det just for de veemodige Erindringer, og besøger det ret ofte, snart med min Moder og snart med Ane; thi siden hiint ulyksalige Bal, har jeg tabt al Lyst til at komme ud iblandt Mennesker, og jeg finder mig ingensteds vel, undtagen i den stille Natur.

Saaledes gif jeg ogsaa idag, strax efter Bordet derud med Ane, og medens hun sprang omkring og plukkede mig en stor Bouquet, sad jeg i Lysthuset og arbeidede. Hun ønskede at hente en Beninde i Nabolaget, hvorover jeg lod hende gaae, og

fornødiede mig imidlertid i den Eensomhed, som omgav mig, og var mig gavnlig. Uvilkaarlig kom jeg til at tænke paa Baller og Aurora, og hende saae jeg i et saa modbydeligt Lys, at jeg virkelig gjorde mig Umage for at undskyldte hende. Hun, sagde jeg til mig selv, som tilforn havde overseet mig, turde maaskee have den Mistanke til mig, at jeg, for at hægne mig over hendes Opførsel, søger at indtage hendes Elskedes Hjerte imod hende. Det lykkedes mig kun halvt, da Mistanken om en saadan Handlemåde oprørte mit Hjerte saa heftigt, at jeg fastede mit Arbejde paa Bordet, og vilde for at fatte andre Tanker, just gaae lidt omkring — da jeg i Haven tætved hørte Horstes Stemme.

Uf Frygt for at gjøre Alarm ved at rykke Bordet, som jeg havde trukket tæt til mig, satte jeg mig ned igien, og — forestil Dig min Forbauselse! — hørte Horst beklage sig over Aurora for en Ven, som altid er med ham, og hvis Stemme jeg ligeledes kiendte

Jeg vilde gaae, thi jeg vidste vel at det var Uret, at høre efter hvad Andre troede at tale om uden Bidner; men jeg veed ikke hvad der holdt mig tilbage, jeg kom ikke af Stedet, saaledes at jeg erfarede den hele Historie om Horstes Forlovelse. Han fortalte, at man, da han var kommen tilbage fra sin

Reise, næsten med Forsæt havde draget ham ind i Fahrlands Huus. Auroras Skionhed og hendes uskyldige Munterhed havde indtaget ham. Endnu havde han ikke fattet nogen Tanke om en alvorlig Forbindelse, da han blev underrettet om — som han nu formodede efter Madame Fahrlands Foranstaltning — at Aurora skulde forloves med et Menneske, som hun ikke kunde lide; og da Rhygtet gik, at Horst vilde fri til hende, saa vilde det være til Skade for hendes gode Navn, dersom det ikke skete. Herved blev, som han sagde, hans Deeltagelse saa inderlig, at han strax besluttede at anholde om hendes Haand, for saaledes at giøre en Ende paa Rhygtet. Saa behagelig denne Beiler endog var for Herr Fahrland, saa ønskede han dog at Aurora og Horst først skulde lære at kiende hinanden nøiere, og at man for alle Ting ikke maatte overile sig; men Madame Fahrland forstod saa klogt at fremskynde Forlovelsen, og især under det Paaskud, at Auroras anden Frier ved en Opsættelse ville fatte Forhaabninger, og troe, at de allerede vare Brud og Brudgom, førend der endnu var tænkt derpaa.

Dette var allerede foresaldet kort før min Ankomst til L., og tænkt Dig nu, Lovise, at Horst billigen beklagede sig over, at han i Aurora ganske havde fundet det Modlatte af hvad han havde fores-

stillet sig; at han aldrig kunde blive lykkelig med hende, og nu saa meget mindre, da han kiendte den eneste Gienstand, som forenede alt hvad han nogensinde havde ønsket og haabet til et lykkeligt Ægteskab.

Her taug han et Dieblif, og jeg sad i den meest spændte Forventning efter at høre det sidste — Navnet paa denne Gienstand, og — Lovise! han nævnede mig!

Jeg skyndte mig ud af Havedøren, da det forekom mig rigtigst at ile bort. Men i min Skynding væltede ieg Bordet, som stod foran mig. Ved Døren stod en lille Dreng, som salbød et skönt blomstrende Rosentræ. Hans Nærværelse gav mig min Fatning igien; Jeg tænkte paa Alne, og blev staaende. Imidlertid kunde jeg ikke svare Drengen; jeg var stum. Næsten i samme Dieblif stod Horst ved min Side.

„Ja det er dem!“ — raabte han forunderlig overrasket. „De har hørt at jeg elsker Dem. Uden at ane det, har mit Hierte røbet sig! De var i Haven tæt ved!“

Bed disse Ord havde han grebet min Haand, og da jeg trak den til mig, sagde han bevæget: „De maa ikke være vred! — Betænk, at jeg uden

dette Tilfælde aldrig havde vovet at tale til Dem om min Kiærlighed !"

Jeg havde imidlertid fattet mig igien, og svarede alvorligt: Hvad ogsaa Tilfældet kan have robet mig, saa berettiger det mig ikke til at høre en saadan Tilstaaelse af en Mand, og desuden af en Forlovet."

"Og naar jeg ikke var det" — faldt han hastigt ind — "naar det lykkes mig at løse et Baand, som kun kan gjøre to Mennesker ullykkelige, — vil De vel da høre mig?" —

Nei Herr Horst! — sagde jeg bestemt, — Jeg agter Dem høit, men aldrig vil jeg tillade en Mand, paa hvis Haand og Hierte en Anden har Fordrina, at tale til mig paa denne Maade.

Han vilde endnu have sagt mere; men til min store Lykke kom Ane til, hvorpaa jeg strax tog Afsted, og gik med hende til Byen. Jeg var i saadan Bevægelse, at jeg foreslog hende, at gaae en Omvei giennem Alleen. Det lykkedes ogsaa for mig at blive roligere; og da jeg kom paa mit Kammer, da stod Rosentræet paa mit Arbeidsbord. Jeg spurgte ikke hvorfra det var kommet, og det var mig kiært da en af vore Folk spurgte mig: om jeg havde fundet det Rosentræ, jeg havde kjøbt? en Dreng havde bragt det.

Her staaer det endnu; og det har allerede afpræstet mig mange Taarer. Dog troer jeg, at jeg ikke kunde have besvaret Horst's Spørgsmaal anderledes, om jeg endog har bedrøvet ham.

Dette, min Lovise, maatte jeg først fortælle Dig, førend jeg kunde sige Dig: at jeg snart kommer til Dig, og meget snart. Min Broder ledsager mig til D. Du vil neppe faae dette Brev førend jeg allerede er ved Din Side.

Jeg ærer de Grunde hvorfor Du og Madame Gern ville, at jeg nu skal bort fra L. — Du har indhyllet dem i Dunkelhed. Brevet til min Moder har jeg ikke seet, alligevel troer jeg halvt at forstaae hende, og idag — desværre! — er hun bleven mig tydelig. Jeg føler at jeg maae bort, og dog — jeg kan ikke dølgge det for Dig! dog holder mit Hjerte mig fast med tusende Baand! — Du skal trøste mig, opmuntre mig! og vee mig! dersom jeg ikke hos Dig lærer at glemme, hvad der dog kun fører til Fordærvelse.

Niende Brev.

Ane til Henriette.

L. den 5 August.

Frederik er allerede for en Uge siden kommen tilbage fra D. Han har forfikkret os, at Du er lykkelig ankommen til Madame Gern. Men om de skønne Omgivelser, Kunstsagerne og alle D..s Fortrinligheder have vi kun hørt saare lidt, omendstjøndt han var der i mange Dage. Overalt foreskommer han mig ganske forandret, og endog ganske forunderlig. Han sidder næsten altid i Tanker, spiser sig neppe mæt, og svarer forkeert paa alt. Igaar kom jeg udentvivl paa Spor efter hvad der feilede ham; thi jeg kan nu engang for alle ikke lide dette Hemmelighedsfulde! Han stod ved Binduet, og da Gudstjenesten just var til Ende, gik en stor Mængde Folk forbi paa Gaden. Jeg troede at han, ligesom jeg, sysselsatte sig med at mynstre dem, og traadte hen til ham; da mærkede jeg at han alene saae paa Ruden, og at der paa denne stod Navnet: L o v i s e.

Th, hvo er det? — spurgte jeg; men han viskede det ud, kaldte mig en Næsviis, og gik ud af Bærelset. Nu formodede jeg nok, at det er Din Lovise, som han har i Hovedet. Det sømmer sig vist

nok ikke for mig, at tale om slige Ting; Moder siger mig det ofte nok. Imidlertid gaaer jeg dog i mit 13de Aar og er intet Barn længere. Dine og Dren har man jo ogsaa saavel som vogne Mennesker; og hvorfor skulle jeg ikke sige hvad jeg seer? Det kan jo ikke være noget ondt at Fredrik, som Moder saa gierne ønsker at see gift, finder Behag i Din Lovise? Jeg har fortalt det til Moder; men hun henviiste mig til mine Bøger og Strikketøiet; men at det var hende kjær, mærkede jeg nok.

Din Afreise herfra skal have gjort megen Opsigt i Byen. Tanterne besøge os, og de vide alt, hvad her foregaaer. Madame Fahlrand har sagt: Du var vel bleven stor i D., men endnu ikke flog, og derfor har man sendt Dig tilbage for at indhente det Forsømte. Andre mene, at hun var hiertelig glad over Din Afreise; dog taler Misundelsen af hende, især da Horst paa nogen Tid har forsømt sin Brud. Der skal allerede have været mange ubehagelige Optrin imellem ham og Moderen. Aurora skal opføre sig meget letfindigt derved, og den gamle Fahlrand være fortrydelig derover paa Moderen og Datteren; da han hnder Horst, og fra Begyndelsen af har vildet at Forlovelsen endnu skulde have været udsat i nogen Tid. Det gjør mig

ondt for Sophie. Hun mødte mig for nogle Dage siden, og da hun spurgte efter Dig, kom Taarene hende i Øinene; hun vendte sig hurtigt bort, og paalagde mig at hilse Dig og forsikre Dig om hendes Kjærlighed.

Tante Veronika siger at have hørt, at Madame Fahrland og Aurora gjøre Anstalter til at opholde dem paa Landet i nogen Tid, og at det er efter den gamle Fahrlands Villie; hun troer dog at det er dem selv meget magtpaaliggende, og at de have en Plan dermed, for at komme med Vreud af denne Forvikling.

Endnu har jeg ikke fortalt Dig, at Dit Rosentræ, som Du saa iøvrigen anbefalede mig, staaer fortræffeligt. Der blomstre tre herlige Roser paa een Green! Det skal bringe Lykke! Nu hvo veed, hvad glædeligt der møder Dig i D.?

Mit Brev er usforvarendes blevet meget langt; det er noget ganske andet, end naar jeg skriver paa en Udarbeidelse for min Lærer: saa tygger jeg min Per ved hver Linie, og det bliver dog kun maadligt.

Vi har nu faaet to smaa Katte, en graa og en sneehvid; men de ere endnu blinde.

Tiende Brev.

Henriettes Moder til Madame Gern.

L. den 20 September 18..

Der er indtruffet saa meget Uventet, min dyrebare Veninde, at jeg paa Grund heraf beder Dem, at forberede min Datter paa, at komme tilbage til mig.

De tager for megen Deel i Henriettes Lykke til at jeg kunde opsætte at gjøre Dem bekiendt med alle mine Onsker og Forhaabninger.

Aurora er pludseligen ude paa hendes Forældres Lystgaard bleven gift med en vis Herr Mynster, efter at Forlovelsen med Horst var ophævet.

Mynster skal være et overmaade letfindigt Menneske, som har sat sin Formue overstyr, og nu søger ved et rigt Parti at forbedre sine Omstændigheder. Det er den samme, som allerførst anholdt om hendes Haand, men som blev afviiist da Horst kom.

Horst skal have skrevet til Fährland og forestillet ham, at to Mennesker af saa forskiellig Tænkesmaade som han og Aurora, aldrig kunne blive lykkelige. Det har allerede viist sig, og for nu at bringe Verden til at troe, at det er Aurora, som har truffet sig tilbage, saa har den gamle Fährland, efter Modereis og Datterens indstændige Overtalelser, givet

sit Samtykke til strax at fuldbyrde Bielsen med den unge Mynster. Man siger, at Aurora, da hun mærkede Horst's Kulde, let har ladet sig bevæge af Mynster til at vælge ham i Horst's Sted. Bielsen er fuldbyrdet, og de unge Ægtefolk have allerede taget mod Gratulationer. Det gaae Dem vel!

Da dette nu er skeet, saa kan jeg ikke dølge for Dem, at Henriettes Forbindelse med Horst vilde være mig overmaade kjærkommen. Hun er vel endnu ung, og jeg vilde ikke tænke derpaa, dersom han ikke var en Mand, som er agtet af Alle og fortjener at være det. At hun har behaget ham, er ikke undgaaet mine Dine, saa lidet som, at hun ikke var uden Tilbøielighed for ham, omendskiønt hun, for at fjerne sig fra ham, uden Modstand reiste til D.

Nu frygter jeg for, at han, som overalt finder den venstabeligste Modtagelse, i Henriettes Fraværelse turde træffe paa et andet Valg, da hun dog vel kun har gjort et flygtigt Indtryk paa ham, hvilket Fraværelsen let kunde udlette igien. De seer at jeg aabner mit hele Hierte for Dem, og De vil ikke misthede det, da jeg kun har mit Barns Vel for Dine. Imidlertid beder jeg Dem at dølge mine Hensigter for Henriette, da hun tænker og føler for fiint til at røbe for Horst, at han har nogen Deel i hendes Tilbagekomst. Jeg overlader Alt til Himlen;

vil just ikke fremsthynde mine Ønsker, men kun bortrydde de Hindringer, som kunne modsætte sig deres Opfyldelse.

Min Søn vil afhente sin Søster. Det synes, som der er noget der drager ham til D. Sansynsligviis vil han aabne sit Hierte for mig førend han reiser bort, og at jeg vil være enig med ham, kan jeg allerede forud forsikre. Deres gode Pleiedatter Lovise vilde være mig en kjær Datter, ligesom hun ogsaa skulde finde to kiærlige Søstre i Henriette og Ane. Det er mig meget magtpaaliggende, snart at see ham lykkelig gift, og hvilken Pige kunde gjøre ham lykkeligere, end En, som har Dem at takke for sin Opdragelse?

Dersom alt skeer, saaledes som det svæver for min Siæl, saa har jeg intet mere at ønske, end at De, dyrebareste Kone, vilde give Deres Samtykke til, at Lovise fulgte med, og indlemmedes i en lykkelig Familie, hvis største Bestræbelse skulde være, at gjøre hende Opholdet hos os saa behageligt som muligt.

Elleve Brev.

Henriette til sin Moder.

D. den 30 September 18.

Med den største Fornøielse opfylder jeg min elskede Moders Billie, at komme hjem til Dem; men jeg vover kun den Bøn: at De vil tillade mig at blive her til efter Viinhøsten, som i Aar kommer tidligere end ellers. Min Lovise beder saa smukt derom, og jeg vilde saa gjerne opfylde hendes Ønske. Hun er desuden nu altid bedrøvet, og hun kan ikke tænke paa min Afreise uden at Taarer komme hende i Dinene. Madame Gern vil selv henvende sig til Dem herom, omendstiondt det ikke behøves, da de gjerne opfylder ethvert billigt Ønske af deres Børn, og glæder Dem over alt hvad der volder os uskyldig Fornøielse. Men ønsker De at jeg strax skal komme, saa befal De kun, og jeg iler usfortøvet i Deres moderlige Arme.

Tolvte Brev.

Henriette til Ane.

D. den 30 September 18.

Moder har vel Ret, min lille fiære Søster, naar hun finder Dig noget vel snaksom for Din Alder;

men troe dog ikke, at jeg vil hovmestere Dig; jeg tilstaaer endog at Din Snakksomhed har moret mig, især da jeg veed Du er en hiertensgod Pige, at Du gierne leer og spøger og aldrig har til Hensigt at giøre Nogen Fortred. Vistnok er det en mislig Sag; med en vis Art Spøg kan man, uden at ville det, letteligen fornærme, og intet fører lettere dertil, end den Bestræbelse at ville fremstille Alt fra en latterlig Side; thi det udarter saa let til Haan, og bliver meget snart en farlig Bane.

Du, min Ane, vil vist vogte Dig derfor; thi Du har ikke Mangel paa Forstand til at vælge den rette Bane, som vedligeholder Din Siæls Munterhed, og hvor Du kun søger at spøge med Din Bittighed uden at saare. Saaledes er Lovise iblandt alle mine Veninder den Muntreste og Bittigste, og dog alligevel den Godmodigste og Elskværdigste. Vilde Himlen dog spie det saaledes, at Du kunde lære at kiende hende; thi det vilde være en sand Gevinst for Dig. Du har mange af hendes skønne Egenskaber; hendes Exempel vilde lære Dig hvorledes Munterhed og Bittighed kan forene mange, ofte ganske forskellige Siæle, og udbrede Munterhed og Glæde iblandt dem.

Jeg takker Dig for Din Hilsen fra Sophie! skulde Du see hende, saa siig hende, at jeg altid skal

elste hende af mit ganske Hjerte. For hendes Skyld gjør det mig især ondt at vi, ved Auroras usømmelige Opførsel, ere adskilte. Hun skal imidlertid stedse være mig kjær, og jeg haaber at Fremtiden skal forene os sammen igien; at Følgerne af hendes Søsters Letsindighed ikke skal forstyrre vort Venskab.

For Dit Tilsyn med mit Rosentræ takker jeg Dig meget! Bedbliv at passe det indtil jeg kommer hjem og selv kan paatage mig Tilsynet dermed, og det haaber jeg snart skeer.

Trettende Brev.

Madame Gern til Henriettes Moder.

Hvilke glade Tidender har jeg ikke at melde Dem, dyrebare Frue! Igaar Eftermiddag ankom deres Søn, og med ham Herr Horst og, som han strax i den første Time betroede mig, i den Hensigt med Deres Samtykke, at frie til Henriette.

Hun var endnu med Lovise paa Bierget for at samle Druer. Da jeg nu ønskede at overraske Pigerne, for af deres Udsærd at slutte hvorledes det

har sig med deres Hjerter: saa ledsagede jeg dem selv derud.

Den første Sammenkomst overbeviste mig allerede om, at de unge Herrer ikke have umaget dem forgiæves herhen. Lovise, den ellers saa munstre Siæl, blev bleg, Henriette derimod blodrød, og hun kunde saalidet i det første Dieblif skjule Glæden, at selv Horst maatte kunne mærke, at han ikke var nogen uvelkommen Gæst. — Da hun nu vilde gaae over til den koldere Høfligheds Tone, og Frygten for at have røbet sit Hjertes Inderste viiste sig i hendes fine Ansigtstræk, da maatte han af Skaansel skjule sin Henrykkelse, for derved paa ny at oplive hendes Mod. Allerede igaar Aftes førend de Ankomne rede tilbage til Byen, var deres Tilbageholdenhed forsvunden, og idag ere begge Partier fuldkommen enige.

Alvorligt og hierteligt, som et saa vigtig Skridt udfordrer, have de unge Mænd tilkiendegivet deres Ønsker, og Henriette og Lovise, som jeg ventede bløe og undseelige men uden kiedsommeligt Peenhed, tilstaaet at de haabe, at grunde deres Fremtids Lykke ved denne Forening.

Kun Eet har Henriette betinget sig: at hendes Forbindelse maatte udsættes et Aar, og endogsaa holdes skjult. Var Aurora ikke bleven gift, saa

vilde hun aldrig, for den Bagtaleses Skyld, som hun allerede uskyldigt havde været udsat for, samtykket i at blive Horst's Brud, og endnu er det hendes Følelse ubehageligt, dog muligen at kunne give Anledning til den Mistanke, at hun havde været Marsagen, til Horst's og Muroras Skilsmisse, hvilket dog ikke synes at være rimeligt, naar hun efter et Aar viser sig som hans Forlovede.

Horst ærer hendes Tænkemaade, og vil imidlertid gjøre en Reise, hvilket Deres Søn ogsaa har maattet forpligte sig til.

Afgiør De nu selv, om det er bedst at Henriette imidlertid bliver, eller kommer tilbage til Dem. Vil De endnu lade mig beholde hende, saa ledsager jeg efter et Aars Forløb, mine to elskede Pleiesdøttre, og tilbringer mine øvrige Dage i Nærheden af Dem.

Kiøbenhavn.

Trykt hos S. A. Nissens Enke.

